

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 4

Ročník LXIV

Červenec/ srpen

Number 4

Volume LXIV

July/August

2016

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Sovětská invaze Československa 21/8/1968

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Žalov	8
Ohlasy čtenářů	9
Kronika naší jednoty v Sydney	10
Recenze knihy Hany Honsové	12
V čem Václav Havel zklamal	14
Kroměřížská výzva	15
Spor o držení zbraní	18
Britové zvolili svobodu	19
Kde je přímá demokracie?	20
Bouře nad Bosporem	22
Geopolitika dneška	25
Ceňme si zázraků	28
Čeká češtinu revoluce?	29
Rozpad multikulturalismu	30
Putin je Rusko - a Rusko je zlo	32
Snow in Australia?	33
Filmový Festival v Sydney	34
Humor	35
Hádkový koutek	36
Kino Ponrepo	37
Letem světem	38
Perly a perličky	40
Několik črtů z mládí doma	42
Z tajů krás české řeči	44

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

7. 9. 2016

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,
velmi se těším na brzký příchod tepla jarních dnů. V sokolovně je totiž poměrně chladno. Blíží se doba vepřových hodů – zatím se jen čeká, zda se najde kuchařka nebo kuchař. Má-li někdo zájem, ať se mi laskavě brzo přihlásí. Počátkem měsíce října se má opět konat tradiční Eurofest, kterého se každoročně naše sokolská jednota zúčastňuje. Naše tělocvična velmi často bývá oživena hráči různých sportů, a to je samozřejmě velmi vítáno. Ovšemže by bylo mnohem veselejší, kdyby se tělocvična opět jednou rozhlaholila hlasy našich cvičenců a hlásky naší drobotiny. Doufejme, že ty stovky mladých Čechů a Slováků zde v Sydney usazených si jednou cestu do tělocvičny přece jen najdou. Nakonec jednu velmi uspokojujivou zprávu: konečně se našla ta nejstarší část Kroniky naší sydneyjské jednoty počínající rokem 1950 a končící rokem 1972. Další, střední část, která končí rokem 1982, jsme již objevili dříve, ale tu třetí, poslední část, je ještě nutno vyhledat v knihovně, kam ji po úmrtí bratra Jardy Zahradky dopravila jeho manželka Helenka. Dokonce byla nalezena i „knihy hostů“. Hledej a najdeš!

Nazdar! Jan Jelínek

NAŠE AKCE

Dětský klub str. 7, **kino Ponrepo** str. 37, **sobotní volejbal** str. 46.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$7.40, ročně to je \$44.40 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 5. 2016 do 30. 6. 2016 celkem \$445, fond na údržbu Národního domu \$50. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 5. 2016 do 30. 6. 2016 celkem \$6,388.84, z toho mimořádné \$718 za laptop computer.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2016 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2016 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 5. 2016 do 30. 6. 2016:

Nečas M	\$15	Tichý V	\$100	Midanko F	\$15
Slezáček O&I	\$40	Hanzal S	\$100	Koláček P	\$15
Huřták J	\$25	Dohnal J&T	\$50	Brychta O	\$50

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**CZECH AND SLOVAK KIDS CLUB
SYDNEY** (1-15 years old)

WHEN: First Sunday of every month: Next sessions: Sunday 4/9/2016 and 2/10/2016

WHERE: In SOKOL SYDNEY, Frenchs Forest,
(16 Grattan Crescent, Frenchs Forest)

COST: \$5 per child! All money goes to Sokol Sydney. (\$10 per adult for a language class.)

Program:

- 1pm-2:30pm **CZECH AND SLOVAK KIDS CLUB**

Art, music, sport... only in Czech & Slovak language

- 2:30-4pm **'DANCE 4 FUN'**

All nationalities welcome, this class is run in English.

Choreography: Veronika Heszterenyiova (Macquarie University in Bachelor of Arts, Dance and Performance)

- 4pm-4:30pm 'SPANISH BEGINNER' - all ages welcome

- 4:30pm -5pm 'SPANISH INTERMEDIATE-ADVANCE'

CONTACT: Monika Klempfner

Mobile: 0424 784-052

(Masters of Education)

BABYSITTING AVAILABLE: \$7 per child per 1hour

Žalov.

Z Prahy došla smutná zpráva o tom, že tam v nemocnici Pod Petřínem 24. července zesnul profesor **Jan Kmenta**, jeden z význačných členů naší sydneyké sokolské jednoty. Bratr Kmenta se narodil v Praze a strávil tam dětství i jinošství ve Verdunské ulici v Dejvicích, kde též absolvoval gymnasijní studium na Arcibiskupském gymnasiu. Po únoru roku osmačtyřicátého odešel do exilu, a v roce 1950 zakotvil v Austrálii. Na universitě v Sydney vystudoval ekonomiku, věnoval se potom především statistice. Po několikaletém působení v New South Walesu odešel do Spojených států, kde se stal profesorem na několika universitách. Napsal knihu o svém koníčku ekonometrii, která se stala povinnou četbou na amerických vysokých školách. Po odchodu do výslužby rovněž během několika měsíců v roce vyučoval předmět ekonomiky v Praze na zvláštní vysoké škole pro cizince. Jeho obvyklým ročním rozvrhem bylo trávit několik měsíců v USA, několik v Sydney a několik v rodné Praze. Po ztrátě jednoho ze dvou synů a po rozvodu v Americe se oženil s milovanou Báčí – a to na Staroměstské radnici v Praze- a trávili spolu v jejím bytě v Sydney nad mořem krásné chvíle štěstí, jakož i sdíleli každoroční pobyty v USA a v Praze. Za pobytu v Sydney býval profesor Kmenta častým hostem v našem sokolském Národním domě. Jeho odchod ze slzavého údolí tohoto světa bude dlouho želen jeho mnoha přáteli, příznivci a žáky.

Pohovory a hraní s Honzou Kmentou

Vzpomínal *Bořek Šindler*

On to byl universitní profesor, a dokonce profesor několika amerických vysokých škol. Ba profesoroval i v Praze. V posledních letech už byl profesorem emeritním, ale v Praze vždycky po několik měsíců vyučoval na vysoké škole pro cizince. To byl profesor Jan Kmenta, Honza Kmeta, český exilový velikán, jenž v červenci odešel na věčnost.

Byl on to Jenda Kmenta, ale ovšem i Honza Kmenta. Už za dětství jsme bývali v Praze sousedy – poznali jsme se ale až na druhém konci světa v Austrálii. Honza bydlíval v Dejvicích v ulici Verdunské, já v Terronské, sousedili jsme vlastně jen pár krůčků od sebe, leč teprve Sydney nás sblížila. Sydneyjská universita, kterou jsme oba navštěvovali v padesátých letech minulého století. Moje první vzpomínka na kolegu Kmentu sahá do doby, kdy se několik nás Čechů ucházelo o universitní stipendium. Organizátorem té stipendijní akce byl profesor přírodovědy Charles Birch. On Charles Birch ženy nikterak nemiloval, ale vodíval si s sebou na schůze jednu kolegyni jako dekorum. Nu a na jedné oné schůzce se Honza Kmenta zcela vážně otázal – na téma „Co nám tu chybí“ – zdali by mu mohl někdo opatřit „a temporary fiancée“. Vyvolalo to hlučný smích – a to je moje první vzpomínka na krajana Kmentu z Verdunské ulice v Dejvicích. Jenda to stipendium obdržel – my ostatní jsme se museli protloukat universitou, jak se jen dalo – ale po velmi úspěšném dokončení studia se on vyšvihnul na docenta a později i na universitního profesora, nejprve v Austrálii, avšak brzy i v USA. Jeho koníčkem se stala statistika. V Americe se Jenda oženil, založil tam rodinu a vychoval tam dva syny, z nichž jeden však již před lety zemřel. Jenda samozřejmě i vědecky publikoval, a jeho kniha o ekonometrii se stala americkou vysokoškolskou učebnicí. Co to je ta ekonometrie – na to se mne neptejte. Něco jako národohospodářství měřené Jendovým vědeckým metrem. Přesně, úhledně, metr za metrem – tak jako by to z Jendy vypadlo.

Sydney Jenda vždycky rád navštěvoval, byť dříve nijak často. Ještě za doby studií navázal známost s matkou několika děcek manželovi odcizenou – a jedno z nich, tříletá dcerečka, na něm škemrávala, aby si ji vzal za manželku. Jenda ji ženitbu neodmítl, leč slíboval ji, děvčátku, prý až doroste. Nu, děvčátko dorostlo, Jenda se v USA rozvedl a ku svatbě opravdu nakonec došlo s již dospělou Báčí na Staroměstské radnici v Praze. Tak se stalo, že manželé Kmentovi trávili v posledních

letech část roku v Jendově domě v Michiganu, jednu část v Praze v tam zakoupeném bytě, a zbytek roku v Báčiněm bytě v Sydney. Během pobytu v Sydney býval Jenda velmi častým hostem na plovárně v North Sydney, kde se rád slunival. Pokud s námi nehrával mariáš. Mariáš on Jenda miloval, to zase klobouk dolů! Hrál a dovedl vyhrávat – flek neflek! Protože on šel vědecky na svá veškerá konání, šel s vědou i na karty, a poslouchat jeho vývoody se nám ostatním stalo šťastným údělem.

Jako ekonom byl profesor Kmenta naprostým liberálem – v tom nejlepší smyslu onoho pojmu. Nechat zcela volný průběh obchodním transakcím všude po globu – a ono se to samo vybarví, bez vládních zásahů – tak nějak. Byl také zastáncem amerického způsobu vlády – a vůbec amerických přístupů k tomu i onomu. Nebylo konečně divu – po tolika letech v různých částech USA... Profesor Kmenta nebyl sám, kdo z Čechů se v Americe dopracoval na postavení universitního profesora. Podobně se dopracovali někdejší „Australané“ jako Míla Bernášek, Sláva Slámečka, Zdeněk Slouka a jiní. Ovšem – snad i samozřejmě – po probourání se z ohlávky Kremlu nikoho z nich domácí Češi nezavolali na poradu a pomoc. Zavařili si to sami. Dodnes se raději brodí v kaši ukuchtěné bláhovými utopisty následnictví tatíka Marxe...

Jenda hovořil velice rád, leč nenáviděl pouhé klábosení. Vozíval jsem ho autem z jeho a Báčina bytu poblíže North Sydney do sokolovny ve Frenchs Forest na mariášové sedánky, a mluvilo se o všem možném. Nejčastěji se však řeč stočila na Dejvice, na Verdunskou a Terronskou ulici. V tom jsme si dokonale rozuměli. Byly řeči o jeho arcibiskupském gymnasiu, o mém gymnasiu na Velvarské třídě, a nebraly ty řeči konce. V Dejvicích, ve vzpomínkách na Dejvice jsme se oba vyžívali. A ovšemže druhým oblíbeným předmětem rozhovorů byly doby z prvních padesátých let v Sydney. Poznamenal jsem sice, že Jenda nerad klábosil, ale nevím, nevím, jak vlastně to naše vzpomínání nazvat. Nu, teď už se ty řeči nikdy nepovedou. Milý chlapče, spi sladce – ale ani nám už toho času na poslední flek mnoho nezbyvá. Takže na tutti...

Ohlasy čtenářů

Vážený výběre Sokola Sydney,

nejprve díky za zasilání Věstníku. Dočetla jsem se však, že jej do ciziny už nebudete posílat, že je to nákladné. Proto přikládám šek na 70 dolarů – snad to pokryje zásilky Věstníku do Plzně. Jsou tam výborné články. Často se k nim vracím a dávám Věstník číst známým zde v Plzni a pyšním se tím, co my všechno známe a umíme.

Nedávno jsem měla křest své nové knížky na téma „milosrdenství“.

Tento rok byl totiž prohlášen „rokem milosrdenství“. Jsem členkou rytířského řádu „Lazariánů“, kteří se starají o postižené a umírající ve speciálních nemocnicích nazvaných „Hospice“. Tento řád je velice starý rytířský řád ještě ze středověku, kdy se tito rytíři starali o malomocné, kteří byli ponecháni vždy někde daleko od měst. Jsem členkou tohoto řádu a „rok milosrdenství“ je vlastně jejich „základním kamenem“, a proto jsem se rozhodla napsat něco o významných osobách v tomto rámci.

Kniha je psána česky a anglicky, neboť tento řád je silně zastoupený v Austrálii. Anglicky se nazývá „The Military and Hospitaller Order of Saint Lazarus of Jerusalem“.

Chci proto tuto knihu použít i v Austrálii, neboť jsou tam osobnosti české i světové, které milosrdenství reprezentují. Je to i „pohled“ na to jaké osobnosti v historii jsme měli.

V anglické verzi je několik překlepů (opravila jsem je) neboť tiskárna je česká a její znalost angličtiny nedokonalá.

Knižka je ovšem psána i z jiného důvodu. Svět je dnes technicky „založený“ a pojem lidskosti upadá. Stáváme se lidmi mezi roboty, věcmi neživými a naše lidská přirozenost zvolna odumírá, ztrácí se a člověk trpí jakousi samotou, neporozuměním, což se zračí i na jeho zdraví. Pracujeme, stýkáme se, trávíme svůj volný čas s roboty, žijeme v jakémsi „virtuálním světě vědy“ ale ten pravý, lidský svět nám uniká a jeho buď nepřítomnost, nebo nedostatek, škodí nám osobně i společensky. Ve světě vědy mizí cit, duchovní náplň, pojem lásky či přátelství, družnost, spolupráce. Mluvíme

s lidmi pomocí strojů, ale nevidíme jejich lidství, nevidíme je vedle sebe, byť vedle nich po ulici chodíme.

Pomalou ztrácíme cit, pochopení, smysl lásky, smysl obětí a odumíráme samotou, steskem, smutkem neboť kolem nás je atmosféra naplněna zlobou, násilím, sobectvím, bezcitností...

Vzpomínám si na tatínkovo vyprávění o jednom filosofovi – (nevím zda řeckém či římském), který chodil ve dne po městě s lucernou a osvětloval obličej lidí a tvrdil, že „hledá člověka“. Pomalu by se to hodilo i dnes.

Doufám, že se Vám snad něco zalíbí.

Se vzpomínkami

Hana Gerzaničová, Plzeň.

P. S. Možná, že by se někdy něco hodilo pro Věstník.

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (1)

Z pera Bořka Šindlera

Milí čtenáři, touto kapitolou zahájíme probírání se Kronikou naší sydneyjské jednoty. Nebude to cesta ani krátká, ani schůdná – ba obávám se, že jako devadesátník už k cíli nedojdu. Nu, zatím jen dál, jen dál!

Nebude ani dozajista nikoho, kdo by nesouhlasil, že tato Kronika je jednou z nejvzácnějších knih naší obsáhlé knihovny, ne-li přímo tou knihou nejvzácnější. A přece – byla někde založena; náš již stoletý bratr knihovnik Ray Černý ji nějak ztratil z dozoru, nu prostě dlouho nebylo možno Kroniku nikde nalézt. Jako by se země byla po ní slehla. Po dlouhém úsilí se konečně podařilo dopátrat se alespoň její části, respektive její první části. Ukazuje se, že asi půjde o tři díly. Objevena byla její nejstarší, první část, a to zásluhou bratra Petra Čermáka a sestry Daniely Frimlové, kteří se neohroženě pustili elektronickými kouzly zaindexovat obrovskou knihovnu naší jednoty do moderní přehlednosti. Tak se stalo, že jejich obětavé úsilí je dovedlo až k tomu prvnímu dílu Kroniky. Bratr starosta Jan Jelínek objevil druhou část Kroniky, a rovněž i knihu hostí se záznamy českých a slovenských prominentních návštěvníků – jako třeba byli prezident Václav Havel nebo Jára Kohout. Třetí, poslední část Kroniky, kdysi v úschově starosty Jaroslava Zahrádky a dopravena před několika lety po jeho skonu sestrou Helenkou Zahrádkovou přímo do knihovny, je zatím předmětem dalšího pátrání...

Je nutno čtenářům připomenout, že naprostá většina těch bratrů a sester, kteří v době založení Kroniky zde v Sydney žili a působili, již dávno odešlo na věčnost – a jak se tak dnešní Sydney rozhlížím, nalézám jen hrstku pamětníků. Dnešní čtenáři se tudíž budou potýkat se jmény již před desítkami let zesnulých sester a bratrů. Jaká však pomoc? – Rád bych též poznamenal, že usazování našich krajanů z republiky do Austrálie procházelo několika proudy. Před vypuknutím první světové války sem zavítali naši lidé opravdu jen sporadicky. Po založení Československé republiky sem emigroval jen kroužek krajanů z Čech, Moravy a Slovenska. Ti se zde přidržovali československého konsulátu – a to i po únorovém puči. Mezi ně patřili i manželé Kulichovi – prostí a velmi poctiví lidé, a velmi nápomocní poúnorovým běžencům. Do australského bezpečí dorazila potom vlna uprchlíků před Hitlerem a jeho vrahy. Po únorovém puči v roce 1948 uprchlo z Československa mnoho desítek tisíc exulantů. Ti většinou pak bídačili v lágrech v Německu a Rakousku – než se jim podařilo pak hromadně odejít především do Kanady a do Austrálie – a těm opravdu vyvoleným a zámožným individuálně do USA. Desítky tisíc odplouvalo do Austrálie v postavení námezdních dělníků. Již v evropských uprchlických lágrech se ale sokovalo – jako například v lágru v Ludwigsburgu v americké zóně Německa. Do Austrálie přivázely lodi exulanty z Československa až od roku 1949, hlavně ale od roku 1950. Slovenští fašističtí Hlinkovci se do Austrálie dostali jako exulanti již před oněmi lety, a vítali zde pozdější slovenské poúnorové uprchlíky s otevřenou náručí. Ovšem po srpnové invasi Sovětů v roce 1968 do Austrálie – tak jako do Kanady – dorazila další obrovská vlna Čechů i Slováků – ovšem již jen letadly. V Austrálii již tou dobou působilo několik sokolských jednot, a naše sydneyjská jednota byla velmi značně posílena nově příchozími. Dokonce i někteří Slováci se přidružili – a mezi ně

patřila i sestra Eva Čermáková, dnes členka výboru naší jednoty v Sydney. Tolik na vysvětlenou.

Nuže, ten první díl Kroniky je vázán jako kniha většího formátu, je v tuhém červeném obalu, a nese nápis NAŠI NÁM – což jakoby předpokládalo její trvalou budoucnost. Na deváté stránce se dočítáme, že „Dne 28. června 1950 z popudu bratra Dočkala sešli se v bytě manželů Sloukových sestra Zelenková a bratři Dočkal, Chmelař, Hanuš a Šmejkal, aby pojednali o založení sokolské jednoty v Sydney. Okamžitě přistoupili k činu a napsali 72 pozvánek na ustavující schůzi jednoty na den 5. července 1950 v místnosti č. 211 budovy YMCA, kterou zmluvil bratr Hanuš. Jaké bylo jejich radostné zadostiučinění, když v místnosti se tlačilo na ustavující schůzi 49 bratří a sester...“. Takže to zde máme opravdu černé na bílém: naše sydneyjská jednota byla ustavena v červnu roku 1950! Před šedesátišesti lety a několika měsíci! Bude jistě zajímavé i dnes, kteří první funkcionáři byli tehdy zvoleni – a o tom se dočítáme toto: starostou byl zvolen bratr Federman, místostarostkou sestra Zelenková bývalá zapisovatelka župy Ludwigsburg, náčelníkem bratr Jaromír Dočkal, náčelnicí sestra M. Havelková zvolená v její nepřítomnosti, první jednatelkou sestra Jana Čermáková-Scottová, druhým jednatelem bratr Milan Jednorožec – van Horn, pokladníkem bratr K. M. Sakh, vzdělavatelem Jan Prochotský, účetním bratr L. A. Rokyta. Zvoleno bylo i 7 členů výboru – sestra C. Figerová, bratři Jaroslav Šmejkal, B. Chmelař, L. Havelka, Ján Báča, Miroslav Horňák a A. Beníček. Revisory účtů byli zvoleni bratři J. Sikola a Jan Prochotský. Za zástupce do Ústředí Sokolstva byl zvolen dr. J. F. Lukáš. Slovák Ján Báča byl tehdy velmi populárním krejčím mezi uprchlíky – a byl i hrdinou, že jako Slovák se stal členem výboru, jakoby navzdor tehdejší Hlinkovcům slovenský život v Sydney zcela ovládajícím.

Na první stránce této vzácné knihy nadepsané „KRONIKA tělocvičné jednoty Sokol v Sydney, Austrálie“ je uvedeno, že kniha kroniky byla založena 27. března 1952. Najdeme tam i zcela umně vykreslenou mapu Austrálie s pozadím východních částí Asie, a se sokolskou vlajkou zapíchnutou v místě Sydney. Na vedlejší, neočíslované stránce, je nálepka s vytištěnou mapou Austrálie, a v úplném popředí je vložena fotografie školy na jižním břehu přístavu vedle mostu, v jejíž tělocvičně se potom později pravidelně cvičovalo, dokud se nepostavila budova Sokolovny ve French's Forest.

Tolik snad dnes pro začátek úvodem – ale ten se dobře neobejde bez několika vysvětlivek. Především ohledně té zcela první schůzky v bytě manželů Sloukových. Oni totiž Sloukovi bydlívali v první době přímo ve středu Sydney – v několikapatrovém domě zvaném CUSA HOUSE. Milan Slouka, jenž před únorovým bolševickým pučem v Československu již působil v brněnské redakci Lidových novin jako redaktorský začátečník, tehdy v onom domě zastával funkci domovníka, a stal se tam zručným hubitelem krys. Jeho manželka „Olunka“ vedla domácnost – bydlívali tam v bytečku těsně pod střechem. Dům byl situován ve středu Sydney hned naproti Hyde Parku, a byl tak vhodným střediskem českých dostaveníček. Sloukovi později přesídlili do USA, Milan tam docílil doktorátu a stal se i universitním profesorem. Po obnovení svobody v Československu, a po rozvodu s Olunkou, se v Praze znovu oženil a působil tam jako dopisovatel Lidových novin. Napsal o svých exilových začátcích i velmi zajímavou knihu, kde zachycuje i hubení krys v CUSA HOUSE.

Pokud jde o zmínku o tom, že sestra Zelenková kdysi byla zapisovatelkou župy Ludwigsburg – v onom německém městě tehdejší americké zóny Německa se totiž nacházel jeden z největších uprchlických táborů, kde našlo útočiště i mnoho českých běženců po únorovém převratu v roce 1948. I tam v té bídě Sokol však působil! ... Ale ještě zpět k té úvodní části Kroniky. První záznam tam učinil sydneyjský kronikář bratr Hugo Miroslav Kabát a stojí za to vyčítat v jeho řádcích smysl pro odpovědnost budoucím generacím Sokola. Poslechněme si jeho úvodní stať: „Jsa si vědom důležitosti, řekl bych dokonce posvátnosti práce, kterou jsem byl pověřen a do které se dávám s chvějícím srdcem, musím předeslat, že tyto řádky piší dne 4. listopadu 1958, tedy více než 8 let po založení naší jednoty v Sydney.“ Z jeho dalších řádek vyplývá, že existovala kdysi ještě jiná, předešlá kronika – dnes již definitivně ztracená. Bratr Kabát v dalších řádcích uvádí, že prvním kronikářem od založení jednoty v Sydney byl bratr Šmejkal – dnes je však naprosto jisto, že ona první kronika by se mohla objevit jen čirým zázrakem.

Zakončeme však tato svoje úvodní slova citátem z úvodu bratra Kabáta: „Tato kniha byla pořízena jednotou v měsíci březnu 1952 a bylo do ní psáno bratrem Jaroslavem Příplatou přesně 5 měsíců. Jen čistou náhodou byla tato kniha objevena v květnu 1958 spolu s knihami zápisů od ustavení jednoty do 21. 5. 1951 a od 18. 6. 1951 do prosince 1951 a s původní kronikou ... v tiskárně bratra Fr. Bejčka. Podle těchto pomůcek a korespondence, která se nalézá v archivu, pokusím se doplnit tuto kroniku až do data, kdy bylo v ní započato se záznamy až do 27. 8. 1952. Kromě jedné fotografie – z lyžařského kursu – bohužel ostatní okénka, která bratr Příplata po vložení tam oné fotografie udělal, budou muset zůstat asi prázdná, nepodaří-li se nám zase nějakou náhodou objevit chybějící přílohy.“ Zdá se tedy, že původní Kronika po pěti měsících zmizela až do roku 1958. Z čehož je vidno, že mizení a nalézání sokolských kronik a záznamů není nikdy žádnou ojedinělostí.

Nu – pokračování příště. Doufejme.

THANKS AUSTRÁLIA

Recenze knihy básní Hany Gerzaničové-Honsově

Bořek Šindler

Všichni velmi dobře víme, jak plodnou básnířkou je nyní v Plzni opět usazená Hana Honsová. Došel nám na adresu naší jednoty svazek jejich básní v angličtině – bohužel však jsem v něm marně hledal datum vydání. Necítím se kompetentním posuzovat kvalitu tohoto anglicky stvořeného díla, avšak nelze je přejít mlčením. Kniha je rozdělena do dvou dílů, z nichž ten první není nijak pojmenován, a druhý nese označení “Australia with love”. V oné první části nacházíme básně na nejrůznější témata, a druhá část je věnována mnoha místům Austrálie – jak lze soudit již z jednotlivých titulků jako “Sofala – the Gold Rush Town”, “A Visit to Batemans Bay” nebo “The Rain at Moree”. Pro nás obyvatele města Sydney je především pozoruhodná báseň nazvaná “The Sydney Harbour Bridge”, v níž nás i sám ten most oslovuje jako bychom mu mohli rozumět:

Fifty years ago men have completed me
To become a landmark in their history,
To stretch across the sea my hand
And join one shore with the other land.

Fifty years ago sides far apart
Were united by the vein of my metallic heart.
I remain in Sydney's memory
As I vaulted proudly across the sea.

Fifty years ago I became to be
A work of art, a friend, a scenery.
My birth marked of a special day –
People come to see me from far away.

I am your bridge – don't you see
How many lives are using me?
How many cars, trains and even feet
I carry safely across the deep?

I am your Bridge – Your fame, your pride,
Take over me a joyous ride!
I am to serve you – my iron hand
Brings heart to heart from end to end.

Neumím samozřejmě dobře posoudit kvalitu veršů v anglickém jazyce, je však zajisté nutno ocenit lásku básnířky k jednomu ze symbolů města Sydney, jenž vévodí jeho nádhernému přístavu. Nejsem si, jak již nahoře uvedeno, nikterak jist zdali sydneyjský most již někdy byl předmětem básnířkovy obdivu a díky, v češtině však rozhodně nikoli. Již jenom proto je zvláštní výsadou našeho Věstníku tento literární poklad uveřejnit, a odvážné básnířce popřát blaha a energie do dalších let.

V čem Václav Havel Čechy žalostně zklamal

Bořek Šindler

Nikolivěk, milí přátelé, nenapsal jsem, že je oklamal. Tak hluboko by on byl neklesnul. Zrádcem on nebyl, ani podvodníkem. Byl to chlapík nadmíru statečný, nebál se ocitat se ve vězení – za Husákovy éry se již sice nevěšelo, ale do lochu se nechce nikomu. Jsem jen toho názoru, že Havel svůj národ prostě jen zklamal. Proč tak soudím? Důvodů je několik. Především, když se rozednívalo v roce 1989 ku svobodě, Havel se sice vyšvihnul až na temeno všeho dění v Československu, avšak Masarykovu první republiku jaksi úplně ignoroval. Nenapadal Masarykův koncept demokratického zřízení, ale nijak a nikoho nenabádal vidět v něm vzor. Jak víme, jméno T. G. Masaryka bylo za bolševického tažení v Československu naprosto proskribováno – ba ani vyslovit se nesmělo. Národ by byl dozajista uvítal vřelou vzpomínku na tohoto nejproslulejšího českého osvícence a osvoboditele od habsburského državí, ne-li přímo návrat do jeho náruče. Ne však tak Václav Havel. Ten jakoby se byl spíše koncentroval na šíření svých literárních prací psaných do šuplíku i mimo šuplík... A přece – v třicátých letech minulého století byla Masarykova Československá republika skutečnou oasou střeoevropské demokracie, a jakoby majákem svobody vrhající světlo na všechny strany. Nu, Havel – muž nezřízeného osobního života – měl jiné priority. Jeho nenávrat k Masarykovu pojetí demokracie pokládám za první bolestný bod jeho zklamání jako českého státníka.

Hned na druhé místo jeho zklamání bych položil Havlovo prohlášení „Nejsme jako oni“ – protože tento jeho kavalírský postoj vedl k nepotrestání skutečných bolševických zločinců. Zde není zapotřebí dovolávat se šibenic – avšak nelze přece ignorovat zásadu, že zločin má být následován přiměřeným trestem. Havlovo kavalírské nastolení beztrestnosti vedlo tak daleko, že bolševičtí zločinci dodnes zůstali nepotrestáni, a v mnoha případech i dosud pobírají tučné penze, v mnoha případech vyšší než jejich někdejší oběti. Tento kavalírský přístup k očividné zločinnosti měl za následek, že do československého, českého veřejného života se vmísily celé tlupy bezcharakterních bolševických lumpů, a ti tam figurují dodnes. Je sice pravda, že i v mnoha ostatních postkomunistických režimech došlo k podobným úkazům nepotrestání, leč zde je řeč především o našich českých poměrech. Václav Havel možná tak splácel poměrně slušné zacházení, kterého se mu v komunistickém kriminále dostávalo, byly však tisíce jiných vězňů s naprosto odlišnými zkušenostmi, a ti by si byli zasloužili vidět spravedlivé potrestání svých někdejších mučitelů. Tedy i v tomto bodě – v nepotrestání zločinných viníků – Václav Havel naprosto zklamal. Někdejší bolševičtí zločinci jakoby na celou českou veřejnost dodnes natahovali dlouhé nosy. To rozhodně nepřispělo k dobré pohodě republiky!

Jako další a třetí bod Havlova zklamání bych uvedl jeho postoj ku členství v komunistické straně. Samozřejmě, byli komunisté a komunisté. Ti „skalní bolševici“ už byli v osmdesátých letech v naprosté menšině. Jednak již zestárli, jednak dokonale vystřízlivěli. Pak bylo několik kategorií komunistických „vyžírků“ – těch co byli prostě „u komunistů“, především z důvodů prospěchářství. V pohraničí to bylo několik skupin ziskuchtivých znárodňovalců někdejšího německého majetku. Ve vnitrozemí to byli především kariéristé a prospěcháři. Byla i velká skupina těch, kdo „do strany“ vstoupili, aby uchránili rodinu před nárazy, anebo aby umožnili dětem studium, a tak podobně. Bylo prostě mnoho a mnoho důvodů, tak jako i v jiných zemích komunisty ovládaných, proč se lidé zaštiťovali stranickou legitimací, aniž by za mák opravdu sdíleli komunistické ideály. Nebýt ve straně rozhodně znamenalo odepření dětem vyššího vzdělání, až na nepatrné výjimky. Za Husákovy éry už pak byl „ve straně“ kdekdo. Když se potom bolševický režim sesunul do příkopu, nebylo prakticky možno všechny „straníky“ potrestat. Bylo však možno zamezit příslušníkům komunistické strany přístup k veřejným službám. Byls komunistou, nesmíš tedy být ve státní službě. Nu, konaly se sice tak zvané „lustrace“ – leč veřejný život bolševiků zbaven nebyl. Velmi mnozí dovedli umně vykličkovat, někdejší bachaři z bolševických kriminálů třeba prostě odešli do důchodu nebo dokonce zůstali „působit“ nadále – a prezident Havel dovedl přimhuřovat obě oči velmi dovedně. Úřčitě se do příslušníků strany nesnažil nijak „obouvat“. Je tudíž český veřejný život dodnes otravován někdejšími nositeli moci – a na tom nese vinu především i Václav Havel jako upřílišněný dobráček. Nejen netrestat, leč ani nenapomínat – a český veřejný život je dodnes zamořen někdejšími zaprodanci zkorumpovaného režimu.

Korunu tomu všemu ovšem dodal Václav Havel tím, že dopustil, aby bolševický právní řád se pohodlně přelil do nového řádu věcí – a toto základní faux pas dodnes otravuje český veřejný život jako jedovatá houba. Tohoto zhoubného omylu se Havel dopustil na radu dvou bolševických právníků, soudruhů Jičínského a Rychetského, jak na to tak často poukazuje Milan Hulík ve svých úvahách a člancích. Tito soudruzi Havlovi tvrdili, že je absolutně nutno zachovat právní řád z doby komunistické, protože by se prý s ním byly zhroutily i veškeré soukromoprávní judikáty a rozsudky jako rozvody, placení dluhů a jim podobná soudní rozhodnutí. Načež Havel, s hlavou v oblacích a absolutní naivka ve věcech právních, soudruhy Jičínského a Rychetského uposlechl, a právní řád nechal běžet – a ten běží v republice dosud po těch nejklikatějších stezkách a výmolech. Běží tam a běží a je dosud popoháněn právními mudrci bolševického vyznání, dokonce i samotnými někdejšími bolševickými soudci u Ústavního soudu, nejvyššího soudu v republice. Když se zhroutil Protektorát, bylo prostě ustanoveno, že až na soukromoprávní záležitosti jsou soudní rozhodnutí neplatná – leč soudruhům Rychetskému a Jičínskému šlo a prestiž, ne-li o hrdlo. Takže dodnes, po celém čtvrt století, je český právní systém zamořen bolševickými otravnými plyny – a česká právní džungle je již prakticky neproniknutelná. Tento dnes již skoro dědičný hřích je tím nejžalostnějším a nejneuváženějším Havlovým poklesem. Není tudíž divu, že lidé doma v republice jsou dodnes mateni a zmateni!

Ano, Václav Havel byl nebojácným Čechem v době husákovského útisku. Byl však zároveň i naivním nepraktikem s hlavou ve spisovatelských oblacích, a svým nedomyšleným postojem navodil prostředí, v němž lidé doma dodnes bloudí. Vede vůbec ještě cesta k vyvážnutí z tohoto bludiště? Dnes už se zdá, že cesta k Masarykovu pojetí demokratického zřízení bude znamenána několika dalšími generacemi bloudů. Ano, T. G. Masaryk předešel svou dobu o několik generací. Lze k němu nalézt návratnou stezičku? Snad ano, doufejme, že ano. Nikoli však přes nedomyšlenosti Václavů Havlů...

Kroměřížská výzva

Milan Hulík

Kroměřížská výzva není dobrý nápad, považuji ji za naivní pokus jak najít osobnost – nejlepšího mezi námi. Je to veřejná soutěž o nalezení homunkula, nějakého nového krále Ječmínka, který bude bohatým brát a chudým dávat.

Osobnosti buď existují, pak je není třeba hledat – nebo neexistují a pak je zbytečné je hledat. Naivita celé výzvy spočívá v hledání nového Mirka Dušína, který bude na Hradě ztělesněním pravdy, slušnosti a mravnosti. Jenže, bohužel, i lež do politiky patří!

Franklin Delano Roosevelt ve své třetí volební kampani již v době války v Evropě v roce 1940 prohlašoval: „*ani jediný americký chlapec do Evropy*“. Byla to lež, která pomohla dobré věci; izolacionistické hnutí bylo v USA tak silné, že před Pearl Harbourem by opačný názor znamenal politickou sebevraždu.

De Gaulle se v roce 1958 opět dostal k moci slibem, že Alžírsko zůstane francouzským, aby o tři roky později dal v Evianu Alžírsku svobodu a nezávislost, což mu vyneslo nenávisť OAS (Organizace tajné armády) a řadu pokusů o atentát na jeho osobu. Že svůj slib nebude moci splnit, musel vědět již v době svého opětového příchodu k moci. Vždyť mu předcházela rozpad britské koloniální říše a porážka Francie v Indočíně.

Edvard Beneš na konferenci ve Versailles při jednáních o vzniku nástupnických států, ve snaze čelit propagandě sudetských Němců, lhal prezidentu Wilsonovi o počtu německé menšiny v českých zemích. Její počet snížil o polovinu.

A T. G. Masaryk, který s Janem Husem vytvořil z „pravdy“ pro český národ celou ideologii? Husovo: „Stát v poznané pravdě“ a Masarykovy „výroky o pravdě“ se promítly i na prezidentskou standartu. Opravdu Masaryk nikdy nelhal?

V prosinci 1914 před svým odjezdem s dcerou Olgou na léčení, nechal policii při vědomí, že odjíždí na ostrov Capri a ujistil bývalého (a pak i budoucího) rakouského ministerského předsedu Ernsta von Körbela, že v zahraničí nehodlá zůstat a vést

nějakou protirakouskou propagandu. Budiž, bylo to v zájmu „vyššího principu mravního“, bez kterého by těžko vznikla Československá republika.

V době pobytu v USA, kde Masaryk organizoval české a slovenské krajany jako uznávaný předák českého odboje proti Rakousku-Uhersku, dostal zprávu od šefa své neoficiální „tajné služby“ Emanuela Vosky, že jeho dcera Alice byla doma odsouzena k trestu smrti. Nebyla to pravda, Masaryk přesto Vosku nabádal, aby tuto nepravdivou informaci nepopíral a naopak, aby ji rozšiřoval, protože poslouží „naší“ propagandě. Byla to lež, ale taková, které se říká „svatá lež“ (Pia fraus). O legendizaci Masarykovy pravdomluvnosti se zasloužil i jeho životopisec Jan Herben, který popisuje příhodu z Moskvy, kam Masaryk přijel právě v době boje bolševiků s vojáky Kerenského. Když se nemohl kvůli střelbě dostat do svého hotelu National, ukryl se v jiném, kam ho nechtěli pustit, protože nebyl jeho hostem. I v nebezpečí života nebyl Masaryk schopen, jak to líčí Herben, zalhat, že v tomto jiném hotelu bydlí. Takto vznikají legendy o velikánech. To vše neznámá, že Masaryk byl lhář, ale i on někdy považoval za nutné (a užitečné) pravdu neřici. Problémem ale je, jak odlišit „svatou“ pravdu, od lži prosté, a lži sprosté. Prostě nejen v životě, ale především v politice se někdy lhát musí. Jde však o míru této lži. Moje žaloba na neplatnost volby Miloše Zemana zdůvodněná tím, že u svého prvního příspěvku do volebního fondu ve výši 6 milionů neuvedl sponzora a pro sérii lží, které vyslovil v průběhu své volební kampaně, skončila u Nejvyššího správního soudu s odůvodněním, že nelhal tolik, aby nemohl být prezidentem. Kde je ale míra lži, po jejímž překročení následuje „vyloučení z politiky“? Úspěšný postup současného republikánského kandidáta Donalda Trumpa do Bílého domu ukazuje, že taková hranice dnes neexistuje ani v USA.

Podle Kroměřížské výzvy budou vytypovaní kandidáti pouštět před sebe ty lepší, až se na poslední příčce tohoto řebříčku ocitne ten „nejlepší“. Obávám se, že tento výběr skončí stejně jako výběr toho nejlepšího člena z Městské rady v obci Pětice v české komedii Václava Wassermanna „Nejlepší člověk“. Totiž rvačkou na radnici.

Obecným omylem voličů znechucených politikou a bezskrupulózními politiky je víra, že někdo slušný a oblíbený, jako např. Marek Eben, Zdeněk Svěrák nebo psychiatr Cyril Höschl, lidé z mimopolitické sféry, budou těmi nejlepšími prezidenty. Jestli se někdo z nich prezidentem stane, pak se ocitne v mlýně tlaků a protitlaků, zájmů oligarchů a východní kurately, kterým nebude schopen čelit. Rozhodně ne slušností a mravní převahou. „Politika není o slušnosti, ale o tvrdosti“ (Paul Johnson) a proto i drzost, sprostota a neomalenost, mohou v politice uspět. Vzpomeňme jiného Johnsona, amerického prezidenta Lyndona B. Johnsona, který byl právě takovým neoblíbeným neotesancem z jihu a který jako viceprezident nastoupil po zavražděném prezidentovi Johnu F. Kennedym. Nebyl to charismatický Kennedy, ale hrubián Johnson, kdo zrušil segregaci, zasloužil se o vydání zákonů proti chudobě a za kterého byl přijat zákon „Freedom of Information Act“ umožňující veřejnosti přístup k vládním tajemstvím.

Kdo z vybraných nejlepších bude schopen čelit stamilionům Babiše a Kremlu? I kdyby popularita některého z nich překonala elektorát sympatizantů Zemana, tak nepřekoná finanční prostředky, které bude mít k dispozici Zeman nebo jiný kandidát Východu, např. Vladimír Dlouhý. Proti každému „sluníčkářskému“ prezidentovi budou mobilizovány takové finanční prostředky, o kterých se vůbec nedozvíme, odkud pocházejí, jako tomu bylo u Zemana. Vždy se najde nějaký exkomunistický Šlouf, který to zorganizuje. Není třeba si dělat iluze o moudrém voliči, který bude volit demokracii; o tom nás přesvědčuje hnutí ANO, které již nyní programově volí proti demokracii. Únor 1948 je časově daleko, svojí osudovostí a politickým klimatem blízko. Andrej Babiš v nedělní debatě 19. června při srovnávání likvidace demokracie v únoru 1948 s „nynějším ohrožením demokracie“ z důvodu odvolání šefa ÚOOZ plukovníka Šlachty, vzpomněl analogie sesazení policejních důstojníků, kterým začala únorová krize v roce 1948. Prý to tehdy začalo podobně odvoláním osmi esenbáků. Byl to atavismus nebo jen neznalost historie? Bylo to přece obráceně. Komunistický ministr vnitra Nosek odvolal nikoliv esenbáky, ale nekomunistické policejní důstojníky. Zapracovalo freudovské podvědomí Andreje Babiše? A kdo zaregistroval odpověď prezidenta z jeho posledního výletu na Vysočinu na dotaz jednoho „provokatéra“, zdali se již našel Peroutkův článek „Hitler je gentleman“? Nenašel, odpověděl prezident, ale našlo se několik ještě horších. Proč ne, vždyť i pravomocný rozsudek pro prvního muže země přece neplatí, jak Miloš Zeman

prokázal již v minulosti. Tazatelovi další otázka nebyla povolena, umlčeli jej voliči, pro které je „Péro“ jen komár obtěžující pana prezidenta. Zním jednoho jeho skalního voliče, o Peroutkovi se dozvěděl až od Zemana, natož aby někdy něco od něj četl a proto je Peroutka pro něj jen to „Péro“. Zeman mohl ale vyslovit ještě těžší obvinění Peroutky. Na štěstí pro něj nečetl o Peroutkově rozhovoru s Václavem Černým po jeho setkání se zlomeným prezidentem Benešem dne 12. 3. 1948, ve kterém Peroutka vyslovil pochyby, zdali český národ stojí za to, aby se za něj bojovalo. Jako bumerang se však tato otázka vrací právě s voliči Miloše Zemana, protože i oni patří do českého národa. Zemanův velký elektorát totiž nesouvisí jen s větším počtem hospod než je kaváren, ale i s tím, že se za poslední léta se změnila a přibývala politická témata, které ještě nedávno nebyly na pořadu dne a pro která má Zeman jednoduchá řešení pro jednoduché voliče. Takové, pro které je Peroutka naprosto neznámou fosilií, stejně jako jména Palach nebo Masaryk.

Koho z voličů mimo města osloví ten nejlepší, nejslušnější, nejinteligentnější, nejpravdomluvnější a nejvzdělanější, již ne král, ale třeba nějaký profesor Ječmínek? Pro odpověď stačí navštívit jakoukoliv hospodu, již třeba na okraji Prahy. Tam bije srdce národa, našich furiantů, kteří poprvé mají prezidenta ze svého středu. A střed je, jak se zdá všude, kam na svých spanilých jízdách Miloš Zeman zavítá. Inspiroval ho kancléř Bismarck, který sedíc při jedné poradě stranou, po výzvě, aby si sedl do středu stolu, odpověděl: „*Kde sedím já, je vždycky střed*“? A nemusíme jít do venkovské hospody. Stačí si přečíst jeden z posledních rozhovorů s nedávno zesnulým malířem Adolfem Bornem, ve kterém se vyznal k obdivu k Milošovi Zemanovi a jeho zemité mluvě. A sekretářka pěti amerických prezidentů, paní Hašková-Coolidge? Rovněž! Spektrum voličů Miloše Zemana je větší, než je jen množina jednodušších spoluobčanů. Slovo „jednodušší“ je však zavádějící – zvyky, mluva, výroky, životospráva a alkoholismus současného prezidenta, mohou imponovat i mnoha vzdělanějším a chytřejším, než jsou venkovští štamgastové s obzorem jen do humen jejich vesnice. Miloš Zeman je vysmíván, jak se plácá jako kapr v dětském člunu po svém rybníce – kam se ale hrabou pražské „kavárenské“ štiky na takovou symboliku spojení prezidenta s českým venkovem? Je tedy symbolem tzv. „dvourychlostní společnosti“? Z hlediska sociálního symbolem spoluobčanů, kteří neznají jazyky, nesedají do letadel a jejichž svět ovládají vzpomínky na zkratku JZD a zkratka EU je neoslovuje? To souvisí i s koncem jednoho politického směřování, Západ již opět není pro nás jediná volba! Není to poprvé v našich dějinách, kdy se obrací střelka politického kompasu; vzpomeňme jak lehce česká (nikoli slovenská) společnost vyměnila demokracii za „lidovou demokracii“ v únoru 1948. Poslední prezidentský duel mezi Schwarzenbergem a Zemanem vstoupí možná jednou do českých dějin jako konec polistopadového konsenzu o návratu do Evropy. A na začátek rozdělení voličů nikoli na chytré a hloupé, ale na povýšené a „les misérables“, ale se zdravým českým fištrónem stojících proti Halíkově tvrzení, že Česko by na tom bylo lépe, kdyby všichni volili jako my v Praze. Nebyla to Praha, ta jáma pekelná, odkud vyšla ta rána morová, která zdecimovala pravici? A víru těch prostých a slušných spoluobčanů, kteří věřili ve slovo Boží nebo jen v hodnoty, ve kterých byli vychováni a podle kterých se nekrade? Praha nemůže být arbitrem, ani soudcem a zklamání těch, co viděli propojení top politiky a zločinu v Praze, nemohlo být větší. Již za minulého prezidenta Hrad ztratil svoji aureolu svatyně pravdy a lásky a proto mnohým zklamáním voličům s příchodem Miloše Zemana nevadí, že tuto svatyni proměnil v hospodu svých kamarádů.

Nedovedu si představit Marka Ebena nebo Cyrila Höschla jak dávají hrubou záplatu na hrubý pytel. Naději na zvolení budou mít, až převezmou Zemanovu životosprávu, několikrát se zapotácí před televizními kamerami a zapálí si cigaretu v hrobce českých králů v chrámu sv. Víta.

Richard Nixon, abychom se vrátili do Států, byl plachý člověk a přece takové záplaty dokázal lepit a ještě s verbálním komentářem o zkurvy synech. I o těch jde v politice, dokonce někdy hlavně. Jaký by měl být příští prezident? Především vzdělaný, nikoli jen otitulovaný, měl by ctít desatero a být demokratem. Může se ale takový kandidát pohybovat v dnešní české politice? Jen pokud by byl odvážným mužem, protože „jeden muž s odvahou vytváří většinu“, jak řekl sedmý prezident USA Andrew Jackson. Neměl by nás tlačit na Východ, ale zůstat rozkročen na Západě. A neměl by být narcisem, jako poslední dva! Splní-li tyto kritéria, pak mi již nevadí, že bude pít, kouřit nebo koukat po holkách. A naopak, bude-li abstinent, nekuřák a věrný man-

želce, neměl by být prezidentem, bude-li pocházet z Putinovy nebo Babišovy stáje. Nad posledními dvěma prezidenty se zamýšlí ve 14. čísle Reflexu česko-americký historik Igor Lukeš, který kritizuje jejich papouškování témat ruské propagandy. „*Nutí je k tomu kdosi ze zákulisí (vydíráním pomocí kompromatu, jak se říká na Rusi) nebo proto, že na tom pro sebe velkoryse, ale dosud skrytě vydělávají?. Occamova břitva nás vede k třetí možnosti, totiž, že lidé jako Klaus ztratili rozum*“. Takže ten, kdo by měl vystřídat Zemana, může klidně lhát jako T. G. Masaryk, Edvard Beneš, F. D. Roosevelt nebo de Gaulle, ale neměl by být pod tlakem kompromatu, neměl by na politice vydělávat ale naopak vyznávat ono platonovské, že „*přístup k moci by měl být zakázán těm, kdo ji milují*.“ Je ale vůbec možné mít prezidenta, který by za stávajícího rozdělení voličů společnost spojoval, jak tvrdí stoupenci Kroměřížské výzvy? Prezidenta, jak napsal Martin J. Stránský, „*kteřý nám začne dávat najevo, že patříme všichni k sobě, že máme být na co pyšní, že nemáme závidět a že máme pomáhat slabším*.“ I já bych si přál, jak jsem uvedl shora, mít prezidenta, který ctí Desatero. Než se takový najde, spokojil bych se tím, aby to alespoň nebyl český ekvivalent slova zkurvy syn a emisar putující ke hvězdě Kremlu.

A snad, to už je jen skrytá naděje, že po 25 letech po pádu komunistického režimu, by další prezident neměl být exkomunista. Ať do strany vstoupil kdykoliv a pro cokoliv, ať byl vyloučen nebo „přerušen“ či odešel sám, jak se všechny ty kom-exity jmenovaly. A také žádný majitel firmy „Agroczech“!

Spor o držení zbraní

23. 6. 2016

Neviditelný pes Dan Drápal

Na obou stranách Atlantiku se opět rozhořel spor o to, zda omezit či rovnou zakázat držení zbraní řadovými občany. Debatu vyvolal, či lépe řečeno zintenzivnil, čin šíleného střelce Omara Mateena, který ve floridském Orlando postřílel ve jménu islámu 49 návštěvníků nočního klubu, v němž se scházeli homosexuálové. Byl to největší masakr podobného druhu za několik posledních desetiletí. Jiné podobné masakry se zpravidla neodehrávaly v nočních klubech, ale na školách, a to jak základních, tak středních či vysokých.

Kdykoli k něčemu takovému dojde, ozvou se ti, kdo horují za omezení přístupu ke zbraním. Argumenty z obou stran jsou pořád stejné; jedná se zřejmě o dialog hluchých. Neškodí ovšem, když si některé argumenty proti zákazu uvedeme.

Předně z mezinárodních statistik naprosto jasně vyplývá, že není žádná úměra mezi množstvím podobných šílených útoků a dostupností střelných zbraní. Pokud by existovala přímá úměra mezi dostupností střelných zbraní a množstvím podobných útoků, muselo by se jich odehrávat nejvíce ve Švýcarsku a ve Finsku, kde – pokud jde o Evropu – má ke střelným zbraním přístup nejvíce řadových občanů. Ve Finsku se před několika lety dva masakry podobné těm americkým odehrály (v letech 2007, 8 obětí, a 2008, 10 obětí), nicméně Finsko není zemí, kde by se něco podobného stávalo častěji. O nějakém podobném masakru ve Švýcarsku nevím.

Jsem přesvědčen, že zákazy přístupu ke střelným zbraním jsou nevyhnutelně kontraproduktivní. „Slušný občan“ dbá na zákony a zbraň odevzdá. Neslušný občan na zákony nedbá a zbraň si ponechá nebo si ji v případě potřeby ilegálně opatří. Při přípravě tohoto článku jsem se snažil zjistit, jaký efekt mají zákazy držení zbraní v některých zemích. Není to vůbec jednoduché, protože data různých organizací se různí a jak zastánci, tak odpůrci držení zbraní jsou přesvědčeni, že data hovoří v jejich prospěch. Tak třeba v Austrálii byl přístup ke zbraním výrazně omezen po masakru v Port Arthuru v dubnu roku 1996, při němž zahynulo 35 lidí. Z údajů, které jsem našel na List of massacres in Australia, vyplývá, že masové vraždění podobnými opatřeními vymýtiti nelze.

Ne sice všechny, ale mnohé masakry se udály, jak již bylo zmíněno, na amerických školách. Nesouvisí to s tím, že kolem amerických škol jsou takzvané „gun free zones“ (oblasti, v nichž je zakázáno se pohybovat s legálně drženou zbraní)? Člověk odhodlaný vraždit na tyto zóny pochopitelně kašle. Nicméně důsledkem je, že v zónách se pohybují lidé, kteří se nemohou účinně bránit. Potenciální oběti byly totiž odzbrojeny.

Nebylo by lépe, kdyby v divadle Bataclan, kde islamisté postříleli v listopadu minulého roku 89 obětí, byl někdo z přítomných ozbrojen? Oběti by mohlo být podstatně méně, kdyby někdo útočníky zastřelil. Totéž platí o střelbě v Orlandu.

Šilenci, kteří vraždí nevinné lidi, tu byli a budou vždy. A bohužel budou až do konce věků mezi námi lidé, pro které žádné zákony neplatí. Jistě je třeba dělat maximum pro to, aby tito lidé byli identifikováni ještě dříve, než způsobí katastrofu. Předpokládat ale, že se to může stoprocentně podařit, aniž bychom vytvořili orwellovský svět, je naprosto scestné. A odzbrojování nevinných obětí nepovažuji za dobré ani morální řešení.

Jsem přesvědčen, že pokud jde o legální držení zbraní, má Česká republika naprosto skvělou legislativu. Získat zbrojní průkaz není u nás nic jednoduchého, ale pro normálního inteligentního člověka to není nemožné. Nevidím důvodu na naší legislativě cokoli měnit a stavím se velice ostře proti snahám omezit legální držení zbraní v rámci celé Evropské unie. Pokud v Německu vloni vzrostl prodej pepřových sprejů šestkrát a pokud se zněkolikanásobil i zájem o pořízení střelných zbraní, pak to zřejmě mělo a má nějaké legitimní důvody. Bránit lidem v možnosti se bránit je v takové situaci nemravné. Útočníky neomezíme tím, že odzbrojíme potenciální oběti. A to zejména v situaci, kdy přímo státní orgány varují obyvatele, že nejsou schopny zajistit jejich bezpečnost v určitých místech. (Např. švédská policie varovala, že není schopna zajistit bezpečnost občanů na stockholmském nádraží.) Rada německé policie, aby si občané dobře zdokumentovali, když na ně někdo útočí, je rovněž k pohledání. Představme si manžela nebo snoubence, jak si na mobil nahrává, jak parta migrantů osahává jeho manželku nebo snoubenku, aby zdokumentoval, že k útoku skutečně došlo!

Nás – mám na mysli Čechy a Evropany obecně, i když existují výjimky – ohrožuje spíš pasivita a odevzdanost osudu než nepřiměřená ochota se bránit. Byli to tři stateční Američané, tehdy na dovolené v Evropě, kteří ve vlaku z Amsterdamu do Paříže zneškodnili v srpnu minulého roku marockého islamistu ozbrojeného automatickou puškou AK47. Patrně tím zabránili masakru. Proč nereagovali Evropané, kterých byla ve vlaku většina?

Proto doufám, že ani ve Spojených státech nedojde k zákazu držení zbraní, a doufám, že vztah Evropanů k životu se zásadně změní a budeme opět ochotni se bránit.

Britové zvolili svobodu

27. 6. 2016

Neviditelný pes *Miloslav Bednář*

Britové zvolili svobodu. Odmítli pohodlí nevolnictví, kdy za ně, tak jako dosud za nás, rozhoduje zpupná nezvolená vrchnost, jež stále zřetelněji odstraňuje jejich práva a svobody. Většině Britů totiž došlo, že si již nevládnou ve své zemi, nejsou samostatným státem.

Něco takového odmítli déle snášet, a tím zároveň ukázali ostatním evropským demokraciím, sevřeným svěrací kazajkou Evropské unie, cestu z nevolnictví k důstojnému, svobodnému životu. Velká Británie neodmítla Evropu. Velká Británie odmítla Evropskou unii jako pokus o postupné zničení svobody a demokracie Evropy. Ukázala tak Evropě cestu k sobě samé jako místu, kde svoboda občanů a jejich států poprvé v dějinách lidstva vznikla, a tím zrodila civilizaci důstojného života pro celý svět. Znovu, tak jako vždy v dobách ohrožení Evropy nepřáteli svobody, Britové všem na očích předvedli, že strach ze svobody je hanbou lidství, je opakem svobodného občanství a důstojného lidského života vůbec. Života, za který se nemusíme stydět.

Nebojme se následovat skvělý britský příklad. Odmítněme dále snášet nesvobodu kvůli hanebným dotačním úplatkům. Odmítněme ty, kdo nás vedou do stále větší nesvobody a životní ubohosti vykrmovaného nevolníka, kterou nestoudně označují jako evropanství. Jejich samolibé a přihlouplé nadvládě nad našimi životy zvoní z dnešní Velké Británie nepřeslechnutelný umíráček. Zvolme si lepší strážce své bezpečnosti a svobody. Požadujme i my konání referenda o vystoupení z Evropské unie. Usilujme o svůj Den nezávislosti.

Byli jsme před Evropskou unií, budeme i po ní.

Kde je přímá demokracie, když ji potřebujeme?

9. 7. 2016

Neviditelný pes Petr Kolář

Tady se bez omluv opřu do všech odpůrců přímé demokracie. Ano, jsem zastánce přímé demokracie. Doba na to uzrála, máme na to potřebnou technologii, nové tisíciletí si to zaslouží – není důvod se toho obávat. Jenom je třeba se s tím naučit zacházet.

Jak by se to hodilo v dnešní době? Například tím, že by se národ pomocí referenda vyjádřil k ožehavé politické otázce (setrvání v EU, ANO či NE islámské invazi, atd.) a nenechal naši politickou reprezentaci předstírat, že nám nevadí něco, co nám vlastně vadí hodně.

A co takhle, kdyby se političtí vůdci Evropské unie dali odvolat bez čekání na příští volby? Ano, ti, kteří tvrdohlavě (a ještě s nádechem uraženosti za kritiku) táhnou Evropu do záhuby. Ti, kteří odmítají poslouchat hlas lidu anebo to jenom tak chlácholivě předstírají a dál pochodují stejným nesmyslným směrem.

Paní Merkelová má dva roky do voleb. Pokud ji náhodou nesundá nějaký vnitrostranický puč. Bohužel, ostatní němečtí politici se zdají být taktéž mimo mísu, nemlich tak jako ona. Kolik škody ještě stačí napáchat, než jí vyprší mandát? Doba se vyvíjí příliš překotně na to, aby ji voliči mohli korigovat volbami.

A politici dneška jsou doslova jako utržení od řetězu, minimálně odtržení od voličů a v zásadě se chovají jako diktátoři, a to podle vzorce: „Jednou jste si mě zvolili, tak až do příštích voleb si můžu dělat, co chci“.

K čemu je nám dobrá zastupitelská demokracie, když zvolení politici nejenom ignorují názory a přání elektorátu, ale dokonce začínají zvažovat, a občas i uplatňovat represivní opatření, aby lidu zavřeli zobák?

A když už politici přivolí k dialogu s plebsem, tak je to podle hesla „jeden o voze a druhý o koze“. Stačí si vzpomenout na dámu Merkelovou, která na otázku jedné německé matky, že se, coby matka dětí, obává násilí ze strany migrantů, a co by se mělo dělat, odpověděla, že by dotyčná měla jít do kostela a ocenit krásu kostelních obrazů.

Ale zůstaňme v rozměrech našeho českého rybníčku. EU neovlivníme, ale bránit se proti EU nesmyslům je pro nás životní nutností. Co potřebujeme, je mechanismus, který by umožnil obyčejným lidem iniciovat změnu naší vládní politiky. Nebo přímo určitého českého politika odvolat. Tak, aby politici a politika sloužili lidu a ne lid politikům.

Kdyby všechny členské státy EU takoveto mechanismy měly, ona by se ta EU velice rychle změnila. Z diktátu na vyjednávání. Mnohé státy mají podobné zákony, kdy například sebrání určitého počtu podpisů na petici zaručí projednání oné petiční záležitosti v parlamentu anebo i přímé vydání určitého zákona.

Proč to nemáme? Když třeba Švýcaři, občané Kalifornie a mnozí jiní po světě to v té či oné podobě mají? Důvod je jednoduchý. Přímá demokracie je hrozbou vládnoucím elitám. A ti, kteří proti přímé demokracii brojí, jsou buď příslušníky oněch elit, nebo jsou v jejich žoldu anebo v jedno či druhé aspoň doufají. A potom je ještě skupina těch, kteří obyčejnými lidmi více méně opovrhují. („Jo, kdyby byl celej národ složen z inteligentních jedinců, jako jsem já, potom možná. Ale tihle debilové!“)

Vládnoucí elity tolerují demokracii, pouze pokud prochází institucemi, které mohou kontrolovat. Co nesnáší, je přímá participační demokracie – protože ji nemohou předělat na soukromý klub. (Pouze pro zvané.)

A proto nás straší různými katastrofickými scénáři, co všechno strašného by se stalo, kdybychom přímou demokracii dopustili. (Nedej bože!)

Jistěže by docházelo k omylům. Ze začátku téměř určitě. Ale z těch omylů by se lidé učili. A to je cílem. Aby se lidé naučili politicky a hospodářsky myslet. A ne se nechat pořád vodit za ručičku. Už jenom proto, že od toho je jenom krůček k tomu být popoháněn bičem.

A jak vypadá náš současný politický systém? Moudře nám vládnou naši zvolení zastupitelé, a to tak, že lidé jsou enormně frustrováni, protože se pokaždé najdou nějakí vykukové, kteří zkusí zase nová populistická hesla, lidé to spolknou, zvolí je a pak jen sledují, jak si ti zvolení mastí kapsy a na národ kašlou. A v poslední době k tomu přibylo to, že vláda víceméně ignoruje oprávněné obavy národa z islámské invaze do Evropy a víceméně jde na ruku Německu. V praxi se to projevuje tak, že pan Sobotka chvíli nesouhlasně bzučí a potom odsouhlasí to, co si dáma Merkelová přeje. A nás pošle do kostela.

Co z toho má on? Asi vyhlíží trafikou, jako Špidla.

Mohli bychom mít lepší vládu v rámci pouhé zastupitelské demokracie? Možná ano. Ale pravdou je, že po padesáti letech diktatury, kdy komunisti volili sami sebe, neumíme ani s tou zastupitelskou demokracií ještě moc dobře zacházet. Protože jsme to zapoměli. Ano, znovu se to učíme, a fakt je, že je to lepší a lepší. Určitě se k tomu opět prokoušeme. Ale učíme se chybami. A tak, i když mi to připadá s každými volbami zas o kus lepší, tak čtyři roky od jednoho pokusu k druhému je příliš dlouho. Pořád skáče na špeky víc, než by mělo být v kraji zvykem. Dokonce i ona přímá demokracie byla zneužita gangem Veverek (abych parafrázoval terminologii čínských soudruhů) jako laciný trik, aby se dostali k lizu. Přímá demokracie by náš politický systém obohatila a vylepšila, ale musí se zavést poctivě a propracovaně.

Participační demokracie – jako kombinace zastupitelské a přímé demokracie – je podle mne jediná moderní cesta jak řídit zemi v novém tisíciletí. A postupně ji zavádět, abychom se stačili s ní naučit zacházet. (Ale ne zas příliš postupně, protože politici to budou sabotovat, jak jen to půjde.) Začal bych zákonem o referendu, kdy sebrání, řekněme čtvrt milionu ověřitelných podpisů by zavázalo vládu k vyhlášení referenda v určitém termínu požadovaného onou peticí. Ověřitelnost podpisů by taky nemusel být problém. Navrhoval bych to ošetřit petičním zákonem, kdy každý občan by si mohl zaregistrovat petici v celostátní petiční databázi, kterou by měly na starost obvodní úřady, které by tam podle občanky uložily souhlas občana s danou peticí. A určitý počet podpisů by automaticky odstartoval příslušnou procedurální akci.

Nejlépe by bylo začít se učit u Švýcarů, kteří už se s přímou demokracií dostali hodně daleko. Nechtěli mít v zemi minarety, udělali referendum – a zadrželi minarety. Kdejaký sluníčkář je kritizuje, ale mají na to právo? Ovšem že mají, je to jejich země, ne? V roce 2010 se usnesli (opět prostřednictvím referenda), že imigranti usvědčení ze závažných trestných činů budou deportováni. Atd. Každým rokem pořádají Švýcaři několik referend k závažným otázkám své země. Rekl bych, že si Švýcarsko vůbec nevede špatně.

Co kdybychom ho následovali?

Mohamed zvítězil nad Atatürkem

19. 7. 2016

Neviditelný pes *Tomáš Guttman*

V Turecku zvítězil demokraticky zvolený muslimský diktátor nad sekulární armádou, která Turecko chránila před islámem.

Letos uplynulo 100 let od boje o Gallipoli, jedné z velkých bitev první světové války, v níž se turecké armádě podařilo udržet pozice proti Anglii a Francii, a tak ubránit tehdejší hlavní město Istanbul. Mustafa Kemal byl jedním z tureckých velitelů, kteří se v této akci vyznamenali a zabránili úplnému podrobení Turecka. V roce 1921 Kemal postoupil na vrchního velitele tureckých sil a od roku 1923 sloužil jako první prezident turecké republiky až do své smrti v roce 1938. Byl diktátorem a silou se snažil proměnit Turecko z orientální a středověké země v moderní evropský stát. Během několika let zrušil instituci kalifátu a oddělil náboženství od státu, terorem prosadil zákaz nošení tradičního oděvu, korán dal přeložit do turečtiny a modlit se povolil jen v turečtině, zavedl metrický systém a gregoriánský kalendář, pod trestem zakázal smát se bláznům a invalidům, zavedl zákony podle evropských vzorů, zakázal polygamií a zrovnoprávnil ženy. V národě, kde jen deset procent lidí umělo číst, se v roce 1928 rozhodl vyměnit složité arabské písmo za latinku a sám se podílel na vytvoření potřebných diakritických značek. Celý národ, včetně analfabetů, duchovních a vzdělanců, se stal pod jeho vedením žákem. Arabské kvílivé zvuky v hudbě vyměnil za západní tóny. Zákaz zobrazovat zakázal a nechal postavit i svoje vlastní sochy. Pokusil se experimentovat i s demokracií, ale když staré duchovenstvo získávalo vliv, usoudil, že národ ještě není zralý, a vyhlásil stanné právo. Prohlásil: „Povedu svůj lid za ruku, dokud nepůjde jistě a nebude znát cestu.“ Parlament mu v roce 1934 udělil čestný titul Atatürk (otec národa). Vnucuje se srovnání Atatürka s Mohamedem. Oba chtěli svému národu předat od okolních národů, co mu chybělo, a to v jeho vlastním jazyce; Mohamed vštěpoval Arabům monoteismus (i když pokřiveně), Atatürk Turkům evropský sekularismus.

Atatürk zemřel v roce 1938 a jeho odkaz strážila armáda; když se lid vychýlil k chaosu či k islámu, armáda zasáhla, stejně jako by zasáhl Atatürk. Armádní

zásahy proběhly v letech 1960, 1971, 1980 a 1997. Další vývoj byl ovlivněn snahou Turecka o vstup do Evropy, neboť Evropská unie dala najevo, že Turecko bez demokracie do Evropy nemůže, což dalo legitimaci demokraticky zvoleným islamistům a dále podlomilo legitimitu armády. Armáda zaváhala v roce 2002, kdy Erdoganova islamistická strana přišla k moci. Po politických čistkách a uvěznění mnoha vojáků v letech 2008-2010 ztratila armáda šance. Erdogan ovládl většinu důležitých pozic a tisk. Pokus o puč, který proběhl 16. července 2016, byl posledním výkřikem Atatürkovy armády. Ti, kdo šli do této předem téměř ztracené akce, jsou obdivuhodní vlastenci, ale není vyloučeno, že byli do této akce šikovně vlákáni Erdoganem, jenž se takto bude moci zbavit posledních odpůrců v armádě, justici a ve všech ostatních sférách života v Turecku.

Evropská unie uškodila nejen Turecku, ale i sama sobě, když pomohla demokraticky zvolenému muslimskému diktátorovi proti turecké armádě, která nedemokraticky vnucovala Turecku evropský řád. Mohamed zvítězil nad Atatürkem.

Bouře nad Bosporem a co si o ní myslet

23. 7. 2016

Neviditelný pes *Luděk Frýbort*

Hned jak jsem se v sobotu ráno dozvěděl o tom oficírském puči v Turecku, napadlo mně, jestlipak spíš nežli puč to nebyl páně Erdoğanův trik k dalšímu oslabení významu kdysi vlivné armády, již zakladatel Turecké republiky Mustafa Kemal, zvaný Atatürk, ustanovil strážkyní evropské, sekulární orientace jeho státu. Nejsem sice odborník přes vzpoury, převraty a jiné rumrejchy, nicméně: vládce Erdoğan se právě nalézal ve svém prázdninovém domicilu na jihozápadním tureckém pobřeží; i být pučistickým generálem, asi bych tam místo bezúčelného bombardování vládních budov (uprostřed noci beztak prázdných) vyslal dostatečně silné komando a dal ho zatknout. Čímž by bylo vše vyřízeno, dalších akcí netřeba. Taktéž bych teatrálně neobsazoval státní rozhlasovou stanici TRT, beztak se z ní vládní prohlášení včetně Erdoğanových nevysílají. Místo toho bych se postaral, aby zastánci Atatürkova sekulárního odkazu byli v ulicích dřív než Erdoğanovi rváči. Nápadné také je, jak snadno a rychle byl puč potlačen: v deset večer s velkým rámusem začal a za tři hodiny bylo po všem.

To může znamenat jen trojí: buď byl oficírský převrat neuvěřitelně babrácky zorganizován. Nebo o něm Erdoğan věděl předem, ale nezasahoval, protože se mu hodil do jeho strategie. Nebo, konečně a zatřetí, jej zinscenoval sám. Jakž ostatně naznačuje jeho jásotný výrok: „*Pokus o puč byl darem Božím, jenž nám (pluralis majestatis, všimněme si) umožňuje čistku v armádě.*“ Tak pravil a hned se do ní dal: do dvou dnů se ocitlo v base 2839 vyšších důstojníků a 2745 ze 14 500 soudců na dlažbě. Já vám dám, soudcovská pakáži, soudit podle nějakých paragrafů a ne dle Mé výsostné vůle! Jak už byl rozjetý, ze státní správy dal rozezlený vůdce národa povyházet – odhady se různí – 9000 až 50 000 úředníků, nejhůř to ale odskákal stav učitelský: 15 000 pedagogů muselo balit svá fidlátka, z toho 1577 vysokoškolských. Proč si tak zasedl zrovna na vzdělávací ústavy... nu, toho není obtížno si domyslet: od samého začátku své politické kariéry se opíral – a úspěšně – o vrstvy lidu prostého až prostomyslného, jelikož pouze primitiv tupého ducha se dá nachytat na nacionalistická, radikálně islámská a jiná taková hesla. Ostatně žádná turecká specialita.

Do stalinských čistek tomu ještě něco chybí, ale o obnovení trestu smrti už také byla řeč, takže uvidíme. Přitom je Turecko ovšem stát demokratický, ale to si vyžaduje odbočky do bezmála už stoletých dějin Turecké republiky. Demokratická pravidla lze zavést poměrně snadno: bod ústavy ten a ten, paragrafy zákona ty a ty. Obtížnější už je probudit ducha demokratického, zvláště v lidu napojeném pravdami islámu. To zakladatel zmíněné republiky Mustafa Kemal, zvaný Atatürk, dobře věděl. Po vymaňení se z následků porážky v 1. světové válce, po vítězství nad řeckými jednotkami, proniknuvšími už málem až k Ankaře (Armény dal prozíravě vymordovat už sultánův ministr a velkovezír Talat paša a Kurdové ještě nevěděli, že jsou vlastně národ) měl Atatürk turecký lid bezvýhradně na své straně. Mohl tudíž prosazovat odvážné reformy, latinku místo arabského písma například, čepice místo fezů a turbanů nebo odluku věcí náboženských od státních, a takových věcí více. Věda však, jak mělce dosud zakořenila bylinka demokracie v turecké půdě, pověřil sobě oddanou armádu

úkolem zasáhnout vždy, kdy by situace hrozila vymknutím z daných pravidel, k čemuž také několikrát došlo. Sám jsem jeden takový zásah... no, přímo nezažil, ale pobýval jsem v Turecku nedlouho po něm. Stalo se tehdy, že se demokratická soutěž změnila v nenávislné protivnictví. Přívrženci rozeštvaných partají běhali po ulicích s pistolemi, a kdo nebyl jejich politické víry, na místě ho odstřelili, až se generál Kenan Evrem rozpomněl na Atatürkův odkaz a rozparáděné partajníky zpacifikoval. Ne zrovna jemnocitně, nutno připustit, ale jemnocitu se figury s diktátorskými sklony obvykle nezaleknou, jak mnohokrát prokázáno, byť i nerado na vědomí bráno. Západní media, to se ví, spustila křik o nástupu vojenské diktatury, turecký lid však, jak jsem zjišťoval z četných rozhovorů (turecky jsem se do jisté použitelné míry naučil), si ukončení anarchie na pokračí občanské války nemohl vynachválit. Ostatně schválil řečený lid o dva roky později ve všeobecném hlasování Evremem navrženou ústavu a země se postupně vrátila k demokracii, i nestalo se nic tak strašného. Konec s děsem nebo děs bez konce, toť hamletovské dilema (nejen) turecké politiky.

Jenže jak tak karty padají, stane se asi nadlouho v Turecku pravidlem druhá z výše naznačených alternativ. Snad ne děs úplně bez konce, svého konce se na této planetě dočká všechno, jest však otázkou, kdy to bude a co přijde po něm. Zatím lze jen konstatovat, že Atatürkova koncepce sekulárního, západně orientovaného státu se s konečnou platností zhroutila. Armádu, její strážkyni, prezident a brzy už samovládny mocnár R. T. Erdoğan tak dlouho dusil, až ji úspěšně udusil, spíš však z paranoidního strachu, vlastního všem autokratům, než ze skutečné potřeby. I bez něj patnáctinásobný (!) nárůst tureckého obyvatelstva od dob Atatürkových k dnešku s sebou přinesl rozhodný příklon k islámu, neboť primitivnější část populace se vždy množí nejintenzivněji. Mocnár Erdoğan si na rozjetý vozík islamizace už jen naskočil, bystře pochopiv, v čem spočívá jeho šance.

V západních mediích bývá řečený muž pro své samovládny manýry nazýván posměšně sultánem, to ale je omyl, či ještě spíš neznalost. Nepoškleboval bych se posledním osmanským sultánům; byli to vládcové zkušeni, nezdarý dvou století poučení, muslimové, ne ale blázni. S islámem uměli zacházet, obrousili jeho hroty a ostří, byl jim ctihodnou nedotknutelností, dávno však už ne instrumentem moci a výboje. A co je možná nejpodstatnější, ve své říši od Bosporu po Jemen nedovolili vzniknout nacionalismu, tureckému či arabskému, ve spojení s doslovně pojímaným islámem nejvýbušnější směsí, jakou si lze představit. V tom je Erdoğan napodobit neumí a ani nechce, domnívaje se, že na tuto směs dojde... Alláh ví k čemu. Nebo ani ten to neví.

Zatím se spokojme se zjištěním, že na periferii Evropy vzniká útvar řízený ideou islámu, jakých je od Atlantiku po Bangladěš hromada. Obzvláštní stabilitou nevyniká žádný z nich. To nebude náhodou. Takový je islám: nedůtklivý, o své samým Bohem dané nadřazenosti přesvědčený, přitom ustrnulý, neplodný, destruktivní. Nemá-li si na kom vybit svou nedůtklivou destruktivitu, ničí sám sebe, jak lze už nyní pozorovat v Sýrii, Iráku, Lybii, v neustále rostoucí řadě dalších zemí. Nepokládal bych tudíž za vyloučené, že k nim časem přibude i Turecko; nakročeno by k tomu mělo. Avšak zanechme prognostiky a vraťme se k osobě R. T. Erdoğan, vítěze nad pučisty. Utrousil jsem o několik odstavců výše slůvko *paranoidní*; je opravdu možné, že máme co činit s... ehm, ehm, duševně poněkud vyšinutým jedincem? Určité náznaky by tu byly: vyžadovalť nedávno, aby němečtí poslanci tureckého původu, odváživší se kritizovat jeho kousky, odevzdali vzorky své krve k rozboru, jsou-li doopravdickými Turky... Každý nad úroveň analfabeta ví, že národnost může být zapsaná v úředních lejtrech, nikoli však v krvi; neví, že se jen zesměšňuje? Dále je zde ona už sto let stará patálie, pochody smrti, během nichž zahynuly nebo byly povražděny statisíce Arménů. Proč se tak vzteká, připomene-li je někdo? Přitom by bylo vcelku snadné tuto věkovitou ostudu zahladit. Povědět – ano, staly se zločiny proti lidskosti, ale ještě za starého, sultánova režimu, s nímž dnešní turecká republika nechce mít nic společného. Omlouváme se a nabízíme ruku k smíru... Nevím, jak Arméni, západní veřejnost by však omluvu jistě přijala, překážka na cestě do rodiny civilizovaných národů by byla odstraněna. Nemá zájem vládce Erdoğan? Staleté vzteky jsou mu přednější?

Apropos, když je řeč o rodině národů: s velkou netrpělivostí se domáhá jmenovaný velmož vstupu do Evropské unie, přičemž jako by neznal nic pilnějšího než odradit

i neoptimističtější (nejnaivnější) příznivce takového kroku. Schválnostmi a výhrůžkami se do klubu gentlemanů nevstupuje, vážený pane, spíš jistá skromnost je na místě. Ale vyprávějme o tom někomu, kdo v sobě cítí ducha Napoleonova. Ani na poli ekonomickém nevypadá jeho bilance nejskvěleji. Vydobylo si Turecko jedno z předních míst evropské plážové turistiky, také kamenných památek dávnověku nabízí víc než samo Řecko, počíná si však vládce Erdoğan, jako by po ničem netoužil víc, než nechat tento zdroj příjmů vyschnout. Pravda, teroristické útoky a inscenovaný puč přiměly leckterého potenciálního zákazníka změnit cestovní plány, také však nestojí evropský turista o to dávat si pozor na hubičku, aby z ní nevyklouzlo něco nepatřičného; sedí takových neopatrníků v tureckých kriminálech spousta. Sám bych se za daných okolností do Turecka nevydal, ne ze strachu, ale z principu. A to je znám a mívám jsem je rád. Natož osoba bez tak důvěrného vztahu.

Zato se mu podařilo vyloudit na naší rozmilé kanclérce Angele Merkel několik miliard eur slibem, že nepustí do Německa syrské a jiné uprchlíky. Slib to byl pochopitelně planý, o neprůchodnost balkánské trasy se postarali jiní, jen ty miliardy jsou v pekle. Je hodno pozorů, jak špatný odhad má paní Angela. Na co sáhne, z toho je obvykle průšvih nebo aspoň blamáž, avšak přešlapy paní Angely by vydaly na zvláštní objemný článek. Co si společného navzdory všemu ti dva spolu mají, a s nimi třetí do spolku, vládce bělokamenného Kremle Putin. Tři, kdož v sobě cítí ducha Napoleonova, každý s jinou motivací, všichni však v úporné snaze dosáhnout moci vyšší a nekontrolovanější, než dovoluje zákon a obyčej civilizovaného světa. Co s tím... Napoleonové, velcí či malí, se nikdy nezastaví na cestě k moci sami, musí být zastaveni. Prostředky demokracie, kde je to možné, odmítnutím důvěry a důslednou kritikou, kde to možné není. I kdyby se uražený mocnář měl rozsršet svým nejstrašnějším hněvem.

Islám vyhlásil válku Západu

8. 8. 2016

Neviditelný pes *Pavel Mareš*

Nemyslete si, prosím, že toto je překotná emocionální reakce na některý z posledních teroristických útoků. Ty jsou už víceméně na denním pořádku a budou dále přibývat, na to můžete vzít jed. Nevím, kolik jich ještě bude zapotřebí, abychom si konečně uvědomili a vyvodili z toho i patřičné důsledky, že programem islámu je ovládnutí světa a likvidace všeho neislámského, zejména naší evropské (neřku-li už křesťanské) civilizace.

Zakladatel islámu Mohamed se tímto cílem nikterak netajil, když svým následovníkům nařídil: „...*zabíjejte modloslužebníky, kdekoliv je najdete, zajímejte je, obléhejte je a chystejte proti nim všemožné nástrahy!*“ (Súra 9,5) A Mohamed to nejen hlásal, on to i prakticky prováděl. Svět se podle jeho učení dělí na dvě části: na tu, kde islám už vládne (Dům islámu), a na tu, která teprve musí být ovládnuta (Dům války). Ve válce s islámem tedy Evropa nežije teprve v posledních dnech, ani měsících či letech, ale od samého zrodu islámu, čili už hezkých pár staletí. Z Iberského poloostrova se sice podařilo Maury v patnáctém století vytlačit a u Vídně byla turecká expanze v r. 1683 taky odražena, ale to nikterak neznamená, že by si islámští dobyvatelé chuť na Evropu nechali definitivně zajít. Právě naopak: kde jednou stanula noha muslimova, patří země podle koránu jemu: „*Zabíjejte je všude, kde je dostihnete, a vyžeňte je z míst, odkud oni vás vyhnali, vždyť svádění od víry je horší než zabít.*“ (Súra 2,191). Kde proti islámu stojí příliš velká převaha, aby se prosadil silou, tváří se vždy mírumilovně. Kdykoli však získá převahu islám, nikdy se s protivníky nemazlí.

Že teď vystrkuje růžky i v Evropě, je jen logické: její ovládnutí nikdy nepřestalo být jeho cílem a kvůli neschopnosti Evropy bránit své území proti proudu imigrantů a propastnému rozdílu v porodnosti podíl muslimů v jejím obyvatelstvu neustále narůstá. Jenom v Německu, Francii a Velké Británii je jich dohromady už přes 10 milionů. A pokud se dosavadní demografické trendy nezmění, bude Evropa ještě v tomto století převážně islámská, i kdyby sem nepustila jediného dalšího imigranta, dobytá prostě „*dělohami muslimských žen*“. Vy starší se třeba utěšujte, že se toho už nedožijete – vaše děti a vnuky to však nemine. Tuhle válku nám prohrávají rodičovské páry, které odmítají mít více než jedno nebo dvě děti, protože vlastní pohodlí

a kariéra jsou jim důležitější než potomci a jejich budoucnost. Civilizace, která se upsala materialistickému heslu „užívej si, dokud můžeš, o následky se nestarej“, si sama kope hrob.

Skalní smířovači mají vždycky pohotově argument, že drtivá většina muslimů je přece mírumilovná a že není fér házet je do jednoho pytle s muslimskými teroristy. Problém je v tom, že mírumilovní muslimové jsou špatní muslimové, že jsou to odpadlíci, kteří si podle koránu zaslouží za své odpadlictví smrt. Proto se také často stávají terčem teroru, neboť smířlivost vůči nevěřícím je neodpustitelná a svádění od víry je podle shora citované súry horší než zabití. Takový svedený muslim si jednoho dne uvědomí, že se svou mírumilovností stál na špatné straně, a přidá se k té správné, ke straně radikálů. A aby odčinil svou předchozí smířlivost, bude nyní svou poslušnost Alláhovi a jeho Prorokovi prokazovat tím horlivěji coby zapřisáhlý džihádist.

Zdá se vám, že tady malují čerta na zeď? Přečtěte si ukázkou z magazínu Dabiq. Tady vykládá bojovný islám své karty na stůl docela nepokrytě. Jakkoliv to evropskému uchu může znít až příliš fantasticky a neuvěřitelně, berte ho vážně, protože to vážně opravdu myslí. A jeho akce v evropských městech to potvrzují. To nejhorší, co můžeme dělat, je bagatelizovat jeho útoky jako ojedinělé výstřelky vyšinutých jedinců. Je to válka, i když jiná než všechny, které jsme doposud znali. A jestli se Západ hodně rychle neprobudí ze svých humanisticko-multikulturních iluzí, jsou jeho dny sečteny.

Geopolitika dneška

9. 8. 2016

Neviditelný pes *Miloslav Bednář*

Svět dneška je místem politického válčení, tak jako jím byl vždy od vzniku politiky jako prostoru svobody v podobě svobodného občanství v Řecku 8. století před Kristem. Předtím, svobodný, ale přesněji řečeno jen svévolný, byl v nepolitických státních útvarech jen jeden: neválčilo se politicky, ale jen násilně despoticky. Až vznik politiky způsobil strach z nákazy její svobodou u okolních despotických vládců, a tak i politické války o její šíření a samotnou existenci. Nyní je již tak od 16.-17. století okolím celý svět a politické války se proto časem, tedy od 18. století, celkem logicky stále zřetelněji staly válkami světovými.

Tak jak je to s nimi dnes? Světová válka dneška se, tak jako ty předcházející, vede na více územních frontách a úrovních konfliktu současně. Obecně se již uznává, že přirozeně zejména demokratický svět je od r. 2001 ve vleklé válce s islámským světovým džihádismem, a tak ve válce civilizací. Té, kterou již v r. 1993 po vítězném ukončení dlouhodobé politické války svobodného světa s totalitní hrozbou ruského sovětského komunismu z r. 1989 v zásadě platně předpověděl americký politický teoretik Samuel Huntington.

Světová politická válka v podobě slabší verze studené války probíhá minimálně od ruské agrese proti Ukrajině z r. 2014 rovněž mezi Vladimírem Putinem obnoveným ruským despotismem a imperialismem, Severoatlantickou aliancí, tedy celkem Evropy, USA a Kanady.

Třetí otevřenou souběžnou frontou dnešní světové války je nebezpečně doutnajícím asijským konflikt mezi agresivní čínskou komunistickou diktaturou a okolními asijskými státy, jež proti čínské agresi spoléhají na podporu USA s Austrálií. Sem rovněž spadá konflikt svobodného světa s komunistickou diktaturou Severní Koreje, jež by bez vydatné udržovací podpory komunistické Číny nemohla přežít.

Ke konfliktu svého druhu se zřetelně schyluje i v Evropě. Dramatický odchod Velké Británie z evropskou demokracii stále intenzivněji potlačující Evropské unie je jen vrcholem ledovce silícího evropského střetu. Vyostrujícího se konfliktu mezi dosud stále ještě v okleštěné podobě jakž takž existující svobodou a demokracií evropských států na jedné straně, a úsilím starých evropských, nyní berlínsko-bruselsko-pařížských běsů kultivovaně se tvářící nesvobody je z Evropy jednou provždy odstranit. A tak prý příkladně pro všechny zajistit mír na věčné časy a nikdy jinak. Že se tím jen zadělává na novou vnitroeurovskou válku, je zřejmé politicky velmi nekorektní, ale bohužel realistický poznatek. Americká přítomnost v Evropě jako skutečná záruka evropského míru tak získává dosud netušenou, novou dimenzi nezbytnosti. Nejen jako obrana Evropy proti ruské a islamistické agresi, ale i proti

evropské postdemokracii, jež Evropu stále patrněji ohrožuje, oslabuje a ničí zevnitř.

Původně evropská nákaza postdemokracií na druhé straně zevnitř zřetelně dlouhodobě ohrožuje i svobodu v samotných Spojených státech amerických. Nedosáhla však ještě tak drastického stupně, jenž nyní v Evropě likviduje evropskou demokratickou civilizaci jako takovou, a před nímž se Velká Británie v červnovém referendu rozhodla, navzdory všudypřítomnému hysterickému vyhrožování, k odchodu z Evropské unie; k útěku za svou tradiční podobou důstojného života ve svobodě a demokracii. USA se ke své tradiční životodárné podobě svobody mohou stále plnohodnotně vrátit, a to mnohem jednodušeji než jejich britští bratřenci. A zůstat tak opět a znovu tradičně spolehlivou výspou svobody světa pro ty, kdo strádají jejím nedostatkem. V dnešní světové politické válce, jež probíhá na několika frontách současně, je to životně nezbytný krok.

Alláh peče oplatky

15. 8. 2016

Neviditelný pes *Václav Vlk st.*

Lidová moudrost je nepřekonatelná. Sice se správně říká, že Pán Bůh peče oplatky, ale komu se to takhle nelíbí, tak bych rád připomenul, že Alláh je vlastně jen jiné jméno Boha. A taky nám další lidové přísloví praví, že „kdo s čím zachází, tím také schází“.

Před návštěvou německé kancléřky Merkelové v Praze tato hluboká zkušenost do reality dneška přímo tryská a určuje nejen téma rozhovorů. Ale vlastně určuje budoucnost Německa a jako téměř vždy i naši.

Německo již po staletí, nejen v posledních dvou stoletích, využívalo vždy to, co se za Hitlera označovalo jako „pátá kolona“. Čtyři válečné kolony byly „oficiální“ a „pátá“ kolona byla skupina osob působících proti vlastnímu státu neboli státu, kde žili. Obecně známým se toto označení stalo, když Německo použilo sudetské Němce proti Československu.

V posledních čtyřiceti letech si západní Evropa doslova dovezla „pátou kolonu“ složenou z muslimů. Hloupé řečičky historicky a politicky nevzdělaných „moudrých hlav“, jak je většina muslimů mírumilovná, jsou doslova blábolem. Tak jako v minulosti a hlavně v 19. století byli Němci hlavně Němci, Muslimové jsou dnes hlavně muslimové. A Turci jsou hlavně Turci. To, že jsou v Německu Turci i ve vládě a parlamentu, nic moc neznamená.

Také za první republiky značná část německých politických stran, takzvaně „aktivistických“, spolupracovala v politickém systému Československa. Např. Německá sociálně demokratická strana dělnická, Německý svaz zemědělců, Německá křesťansko-sociální strana lidová a Německá demokratická svobodomyšlná strana. A jejich ministři seděli ve vládě. Němečtí nacionalisté – Henleinovci – byli původně v menšině. Sudetoněmecká strana získala první parlamentní úspěch až v roce 1935.

A přesto právě nejagresivnější nacionalisté ovládli v rozhodující době Volksdeutsche – tedy zahraniční Němce žijící nejen v ČSR, a ti pak byli silou, která pomohla zničit Rakousko i Československo.

Dnes má Německo na svém území přesně nezjistitelný počet muslimů. A jak ukázaly poslední události v Turecku, po převratu od řízené demokracie k agresivní Erdoganově autokracii islámského typu, cca dva miliony „západních“ Turků veřejně proklamovaly svoji náklonnost k islamismu a Erdoganovi, novému vůdci Turecka. Rakouští Turci uspořádali mohutné a divoké demonstrace, kde tak jako kdysi sudetští Němci, přísahali věrnost Turecku a jeho vůdci. Hesla: „Řekni a my je zabijeme“ a „Řekni a my zemřeme“ byla míněna vážně. Tlučou-li morálními výtkami Čechy už 70 let po hlavách Němci, sudetští Němci a dnes eurohujerši, že prý bylo „Československo stát, který ve vztahu k Němcům selhal“ (viz kniha historičky Mary Heimann, která tvrdí, že náklonnost sudetských Němců byla zapříčiněna jen a jen „selháním“ Československa), jak to mají dnes s muslimy oni?!?

Budeme li takto přísní na Německo a vůbec na západní Evropu, oni selhali ještě více. A dokonce si velkou část „páté kolony“, právě ústy Merkelové, pozvali.

Německo se již od dob Přemyslovců pokoušelo ovládnout své sousedy právě „pátými kolonami“. Vystupňovalo tuto agresivní politiku od vzniku Německého císařství 18. ledna 1871, zvaného také II. Říše; mělo nacionalistickou agresi jako heslo v první

světové válce. A ve druhé světové válce využilo tzv. Volksdeutsche (Němce, jejichž mateřským jazykem byla němčina, ale kteří žili v Evropě mimo státy s německou majoritou – oproti tzv. říšským Němcům) k zničení celých států nejprve zevnitř. Ve jménu nadřazenosti Německa a jeho Vůdce.

Bylo již nějakou dobu jasné, že muslimové v Evropě, pokud získají dostatečně charismatického a (všeho)schopného vůdce, začnou být elementem rychle rozkládajícím celou Evropu. Československo má s podobnou situací tragickou zkušenost. Z toho, jak se stala nástupem nacismu agresivní, neovladatelná a velkou ideou ovládaná skupina Volksdeutsche – sudetských Němců žijících v ČSR – a ta postupně se zahraniční podporou zničila náš stát.

Tak jako tehdy u nás a v Rakousku, se dnes v Evropě k původně agresivní menšině, tehdy nacistů a dnes islamistů, přidají – částečně také ze strachu – ostatní souvěrci. Což se ukázalo například v Bruselu v Molenbeeku. Muslimové věděli, kde a kdo jsou vrazi, a mlčeli. A mnozí těm vrahům pomáhali.

Tak, jako se postupem doby za první republiky v ČSR stávali podezřelými a také skutečně nespolehlivými všichni Němci, děje se tato proměna na Západě s muslimy. Momentálně hlavně s Turky a salafisty. S Turky výrazně v Německu a Rakousku. Demokratický stát prý nemá možnost tyto lidi separovat, případně odstranit z důležitých míst. ČSR tak mělo sice vyzbrojenou a vycvičenou armádu, ale v ní sloužilo cca 30% německých vojáků, na které se nedalo v konfliktu spolehnout.

Totéž se děje dnes s policií a dalšími důležitými orgány v EU, a v Německu zvláště. V systému je „vetřelec“. Částečné přísahy věrnosti zasaženému státu, jaké pořádali třeba demokratičtí Němci za první republiky v Liberci, jsou pěkné, ale zásadně nanič. Situace dnešní, ale hlavně budoucí německé armády, která je profesionální, ale nemůže zásadně odmítat a vylučovat muslimy anebo vůbec Turky, je tristní. Vláda se na armádu nakaženou muslimy jak ve vnitroněmeckém, ale i v zahraničním konfliktu nebude moci spolehnout. Řešením je drsný postup, jaký použily Velká Británie a USA za druhé světové války, tedy segregace části obyvatel. Ten je ale dnes v EU v praxi nemožný.

Východní státy Evropy muslimy a vůbec neprověřené a rizikové imigranty odmítají. Mají zkušenost s menšinami jak německými, tak s Tureckem jako státem a ideologií (tedy s Osmanskou říší). Ale i s politickou agresivní třídní ideologií, třídním rasismem sovětského typu. A tak odmítají dovolit, aby Německo přes orgány EU zahájilo vytváření muslimské páté kolony na jejich územích.

A to je přesně jedna z hlavních otázek, ne-li ta vůbec hlavní, o nichž se bude jednat. Politika Merkelové a eurosluníčkářů, zastoupených i v naší vládě (Dientsbier ml., Marksová, Valachová, Pelikán atd.), znamená zásadní ohrožení celé evropské civilizace. A jistě také jejich teplých politických míst. Ne-li celé jejich budoucnosti.

Co se týče samotného Německa, ono to schytává za všechny minulé agrese, válečné a dnes i ekonomicko-politické v EU.

Pohrdavá a expanzivní staletá politika Německo dostala do situace, kdy Německem tak oblíbené páté kolony, tentokrát muslimské, hrozí zničit samotné Německo.

Kdo s čím zachází, tím také schází. Ovšem rozvrácené Německo, vedoucí občansko-náboženskou válku, rozhodně není to, co bychom si přáli. Ale naše možnost ovlivnit tento vývoj je velice malá, i když není nulová.

To, co můžeme udělat, je nepustit k nám další muslimy, ať se to zdá velice tvrdé. Jinak se neodvolatelně rozrůstající konflikt náboženské války v západní Evropě přesune i k nám.

Západ vzdal pod vedením Obamy válku na Středním východě, vojáky islámu – džihádisty – Merkelová dokonce pozvala do Evropy. Bushovo heslo, že pokud nebudeme válčit s džihádisty u nich, přijdou oni válčit k nám, se potvrdilo. A teď nám budou západní levičáci radit, co máme dělat? My musíme odolat tlaku nejméně do doby, než odejde Obama a než zmizí Merkelová.

Pak přijde naděje, že se něco změní. Ovšem není jisté, zda k lepšímu. Německo po staletí útočilo na jiné. Poslední dvě války vojensky prohrálo, tu poslední však nakonec vyhrálo ekonomicky. A nějak mu to stouplo do hlavy. Asi až moc.

Nikomus však stromy nerostou do nebe. A jak se ukázalo, neumí se bránit politice, kterou samo po staletí provozovalo. Situaci kdy napadený musí čelit vypjaté ideologii, přesvědčení o výjimečnosti a nadřazenosti agresora a páté koloně doma.

No, je nějaký zásadní rozdíl mezi vraždícími nacistickými ordnery z roku 1938 u nás a vraždícími muslimy dnes v Německu?

Před 25 lety skončila sovětská okupace. Uvědomujeme si vůbec, že dnes už by to nešlo?

Kdo přijede do Milovic, na první pohled nevidí nic extra. Není to město historické, založené podle plánů středověkých lokátorů, nemá obdélníkové náměstí, gotický kostel ani zbytky hradeb. Stojí tu hlavně paneláky. Ale centrem toho všeho je náměstí 30. června. Až tady může návštěvníka cosi trknout.

30. červen je snad jediné porevoluční datum, které proniklo do názvů náměstí či ulic. Že znáte ulice 17. listopadu? Ale ty se tak jmenují už z komunismu na paměť nacistické perzekuce studentů. Kdežto 30. červen je datum ryze porevoluční.

Už pár let se slaví jako Den ozbrojených sil. Je to na paměť vzniku první československé jednotky ve Francii v červnu 1918. Ale milovický 30. červen míří k něčemu zásadnějšimu: 30. června 1991 formálně skončila sovětská okupace Československa a den poté, 1. července, symbolicky v Praze formálně zanikl vojenský pakt Varšavská smlouva.

Ty události je užitečné si osvěžovat. Více než výročí nějaké historické nevyhnutelnosti připomínají měnící se atmosféru. Že dnes už by to tak snadno nešlo. Že okno té využitě dějinné šance se zavřelo dříve, než jsme si byli před 25 lety ochotni myslet.

Milovice jako úspěch kolonizace

Bylo by zajímavé vědět, co 30. červen 1991 i sovětská okupace jako taková říkají mladé generaci. Prostě těm, kteří si před 25 lety hráli na pískovišti nebo ještě nebyli na světě. Pak bychom možná lépe porozuměli tomu, proč tolik lidí na webu hází do jednoho pytle roli Sovětského svazu a USA. Ale to jsme v rovině „kdyby“.

Samotné výročí se připomíná, jak bývá zvykem. Vzpomínkami „starých zbrojnošů“, kteří byli tak či onak u toho. Výstavami fotografií. V případě Milovic i tím, jak úspěšně se rozvinulo místo, jež bylo tradičním vojenským prostorem a v letech 1968 až 1991 hlavním stanem Sovětů.

Je známo, že teď jsou Milovice dobrou adresou, zejména pro lidi zakládající rodiny. Mají to kousek do Prahy do práce i do přírody – třeba k areálům zubrů, praturů a divokých koní, jimž se tu daří. Ale víte vůbec, že Milovice jsou nejmladším městem v zemi? Průměrný věk tu činí 28 let. A průměrná plodnost na jednu ženu činí 2,07 dítěte. Milovice jsou jediným městem u nás schopným zajistit prostou reprodukci obyvatel. Kdybychom si chtěli ušetřit starosti s důchodovou reformou a migrací, celá republika by se musela demograficky chovat jako Milovice.

Ano, Milovice jsou jedním z mála příkladů úspěšné vnitřní kolonizace. Prostě toho, jak ze sídliště pro desítky tisíc sovětských vojáků a členů jejich rodin vzniklo město, za které se nikdo nemusí stydět. Ale to byla jen odbočka. Před 25 lety, při pohledu na objekty po sovětské armádě, by nynější stav působil jako zázrak. Dnes ho bereme jako nudný a samozřejmý detail. Jenže pozor. Leccos na první pohled samozřejmého takové ve skutečnosti vůbec není. Platí to i o svobodě jako takové i o suverenitě získané před 25 lety.

Svět vlivu a svět svobody

Už nějaký čas si získává oblibu teze, že po roce 1989 Západ podrazil Rusko. Že ho vytěsnil ze hry, a tím poškodil jeho oprávněné zájmy. Že rozšiřování Západu (NATO i EU) na východ popřelo slib daný Gorbačovovi. A že vliv Sovětského svazu na střední Evropu je jen nahrazen vlivem Washingtonu a Bruselu (Berlína), což vyjde prašť jako uhoď. Tento pohled šíří i ryze české weby a lze říci, že kdo mu tleská, měl by si připustit, že součástí „podrazu Západu vůči Moskvě“ bylo i stažení sovětských vojsk z Československa před 25 lety. Narušilo přece sféry vlivu.

Kdo hájí tezi o podrazu Západu na Rusko, hájí svět v podobě sfér vlivů a pomíjí roli svobodných rozhodnutí. Třeba fakt, že státy od Československa přes Estonsko až po Ukrajinu se svobodně rozhodly žít bez vlivového dozoru Moskvy. Že v 90. letech se ta idea dala uskutečnit. Ale že dnes už by to nešlo.

Přelom přišel nejpozději v roce 2008, když Rusko vojensky zasáhlo v gruzínské Jižní Osetii. Zcela jasný byl v roce 2014, když Rusko anektovalo ukrajinský Krym. A další

kamínek příkládá Británie, když odchází z EU. Spíše než „podraz Západu na Moskvu“ vidíme ústup Západu a postup Ruska, jeho revanše za údajné ponížení.

Putinovo Rusko je zemí, která projev svobodné vůle jiných cítí jako vlastní ponížení. Zemí, která ten pocit opírá o sílu. Zemí, kde vládu nebrzdí opozice. A teď si odpovězte na řečnickou otázku: Stáhla by taková země své vojáky z Česka? Dopustila by ztrátu vlivu bez náhrady?

Je módou posmívat se Michaelu Kocábovi, že působí jako z Marsu. Ale právě z dnešního pohledu je třeba ocenit jeho roli před 25 lety. Stažení sovětské armády působí jako zázrak, který by se nemohl opakovat ani náhodou. A tolik lidí by mělo pro tu nemožnost pochopení.

Čeká češtinu revoluce?

profimedia.cz

EU chce zrušit písmeno Ř! Prý kvůli zjednodušení...

Nad Ř se smráká...

Češtinu čekají velké změny. Jedno z méně obvyklých písmen bude vyškrtnuto z abecedy. Kolik slov se bude zakazovat a jaká křestní a místní jména se od července nebudou smět používat?

Řehořové, Bedřišky a Jindřichové se budou muset připravit na velké změny, letní jazykové kotrmelce se však budou týkat každého z nás. Evropská lingvistická rada spadající pod EU totiž jednohlasně rozhodla, že od letošního července ruší písmeno Ř. „Téměř nikdo tohle písmeno v Evropě nepoužívá a pro každého, kdo neovládá češtinu, je jeho výslovnost extrémně obtížná. ELR chce zjednodušit komunikaci tím, že problematické znaky a hlásky bude postupně eliminovat. Letos se to poprvé týká i České republiky,“ vysvětluje jazykovědec František Měch.

Během následujícího týdne by měl být k dispozici seznam slov, která se musí změnit, ale některá budou zrušena úplně. „Samozřejmě to pro nás bude problém. Není sice těžké zvyknout si, že místo řeka se bude říkat reka, ale v některých případech dojde k eliminaci celých slov a výrazů,“ dodává Měch. Týkat by se to mělo například slova řád, ze kterého by po odstranění háčku vzniklo rád a věta „má to rád“ by pak měla dva významy. „Posluchač by nevěděl, jestli mluvčí vyjadřuje svou náklonnost k něčemu, nebo říká, že existuje pořádek – řád“. Náhradní slova tento týden schvaluje český jazykový ústav a očekává se, že z našeho jazyka zmizí několik desítek slov, která by v novém systému nemohla fungovat.

„Podobné jazykové změny už proběhly v jiných unijních zemích a v Portugalsku i v Bulharsku sice byly zpočátku problémy, ale po několika měsících už si zvykli i největší tradicionalisté. Problém čekáme jen u křestních a místních jmen,“ říká Měch.

Zatím není jisté, jaká jména budou muset být zrušena, ale neoficiálně se hovoří o Bořivojovi a Křesomyslovi, u obcí možná čekají změny Heřmanův Městec nebo Řevnice. Měch k tomu dodává: „Jiřího, Kateřinu a další tradiční jména nejspíš uhájíme, ale majitelé těch méně obvyklých jmen si budou muset do konce letních prázdnin vybrat nové, které bude vhodnější a půjde lépe vyslovovat. Třebíč a Chotěboř se také přejmenovávají nebudou.“

Vedle odstranění problematického písmene má ale celá akce ještě jeden důvod. Evropská unie chce pečlivě sledovat reakce Čechů a podle toho urychlit, oddálit, nebo třeba i úplně zastavit snahu odstranit E s háčkem. Jeho eliminace sice není na pořadu dne, ale v roce 2020 by mělo na půdě europarlamentu proběhnout další jednání Evropské lingvistické rady a je velká šance, že se bude probírat i tenhle český potíživista. „Odstranění E s háčkem by byl ovšem zásadní zásah do našeho jazyka a jeho úprava by musela být skutečně revoluční. Veškeré snahy zrušit toto písmenko tak hodláme vetovat a bojovat proti nim všemi prostředky,“ slibuje Měch.

Čím více se marxistický projekt multikulturalismu rozpadá, tím více se tento červ v naší společnosti svíjí a seká kolem sebe nožičkami. Můžete právem protestovat, červi přece nemají nožičky. Dobře. Někteří naši červi však nožičky mají. A pěkně okované.

Zpět k realitě. Po léta pracně budovaný chrám multikulturalismu, který si vymysleli už před spoustou desetiletí v příšeří univerzitních knihoven marxisté ze Západu, neunesl zátěž první velké praktické prověrky a zvolna se jím sesouvá k zemi.

Jeho zastánci se přirozeně snaží zachránit, co mohou. Ujišťují všechny, že chrám stále stojí. Jenže zub času hlodá a mizerná konstrukce chrámu si krok za krokem neúprosně vybírá svou daň. Ukazuje se, že většina národů – vedena přírodním instinktem sebezáchovy – odmítá hrát roli pokusných králiků a multikulturalistické doktríně dokáže úspěšně vzdorovat. Dnes jsou to Britové, zítra to budou další národy.

Sociální inženýři totiž zapomněli na jednu podstatnou skutečnost: některé dosti početné kultury se nemohou do evropské společnosti integrovat jednoduše proto, že samy nechtějí. Co horšího, někteří „nově příchozí“ agresivně trvají na tom, abychom se jejich (často středověkým) zvykům a pravidlům přizpůsobili my a tyto příchozí, většinou nepracující, ještě navíc neomezeně dlouho živili. Takový projekt přece nemůže dopadnout dobře.

Vylepšená nálepka

Argumentační bezmocnost vede strůjce islamizace Evropy k tvrdohlavému omilání stokrát vyvrácených nesmyslů. To svědčí jen o jejich neschopnosti a také nechuti o svých „postulátech“ jakkoli diskutovat.

I kdyby jim deset filosofů dva měsíce trpělivě vysvětlovalo, že xenofobii definuje strach z neznámého, a že odpůrci islamizace nemají žádný strach, ale pouze oprávněnou obavu, a to nikoli z neznámého, ale z velmi dobře prozkoumaného, a tudíž známého, budou dál jako tvrdohlaví oslové používat stále stejnou nálepku „xenofobové“. Vyskytla se také nálepka „islámofobové“, ovšem ta už daleko přesněji vyjadřovala příčinu nastalé krize, takže ji raději rychle opustili.

I kdyby jim deset politologů celý týden dokazovalo, že populismus není v podstatě nic jiného než legitimní projev proudu zastávajícího přímou demokracii, která v mnoha zemích spolu se zastupitelskou demokracií docela dobře funguje, budou nálepce „populista“ do omrzení přidávat urážlivý nádech. V posledních dnech jsme však svědky nebývalé inovace. Jejich nová, dennodenně omilaná nálepka se jmenuje „xenofobní populista“. Opravdu vynalézavé. K tomu už není co dodat.

Příznačné je, že nově vymyšlená nálepka se vyskytuje vedle veřejnoprávního prostoru stejnou měrou i ve všech ostatních státem licencovaných sdělovacích prostředcích. Dobře to ilustruje představu vládců našich médií o povaze svobody slova a svobody informací v současné, jak někteří s opovržením říkají, pokulhávající pseudodemokracii. O to více je zřejmé, jak důležité pro nás budou jakékoliv příští, i ty zdánlivě málo významné volby.

Interpretace brexitu

Není tedy žádným překvapením, jakým způsobem jsou tzv. médii hlavního proudu řízeny komentáře a debaty ke svrchovanému rozhodnutí britského lidu opustit svěrací kazajku Evropské unie. Všichni to každý den sledujeme, proto jen stručně.

Sdělovací prostředky hlavního proudu zveličují a donekonečna rozpitvávají všechny možné záporné stránky britského odchodu. Možné klady potlačují na nejnutnější minimum. Záporné předpovědi uměle nafukují, zejména v oblasti našeho zahraničního obchodu s Velkou Británií.

Vyjadřují Britům pravidelně několikrát za hodinu hlubokou soustrast. Jak patetické, jak dojemné. Hrozba skotským odchodem ze Spojeného království je typickým příkladem. Slyšíme desítky zpráv o tom, že se to zcela jistě stane, a teprve spisovatel a diplomat Michael Žantovský musí zasáhnout a sdělit, že by ke skotskému referendu k této věci musel dát podle stávajícího uspořádání skotské autonomie souhlas celý britský parlament, což je v současné situaci velice málo pravděpodobné. Ihned jsem si vzpomněl na britské vojenské instalace, jimiž jsou skotské hory

doslova provrtány. Komu by po vyhlášení skotské nezávislosti patřily? Tohle už skotští europeisté zvládnout nemohou.

Podobná zveličování záporů bychom mohli najít i na poli ekonomie. Zde je mi nejbližší názor exprezidenta Václava Klause, který tvrdí, že momentální výkyvy se brzy vyrovnají a v delším horizontu se nestane nic převratného. Ať už máme či nemáme Václava Klause rádi, jeho odbornou kvalifikaci profesora ekonomie nelze v žádném případě zlehčovat.

Překroucený důvod

Je jasné, že hlavní důvody k britskému NE nebyly ekonomického charakteru, ale že se jednalo o nechuť a odpor k přistěhovalcům. Ovšem ke kterým? Naše „řízená“ média akcentují nesouhlas s přistěhovalectvím ze střední a východní Evropy, jednoduše proto, aby se nás to citově dotklo. Tohle, nevím jak to lépe nazvat, je ovšem lež jako věž. Běžnému Britovi nevádí polský instalatér nebo šofér, bulharská uklízečka anebo ukrajinská chuva dětí. Jsou to profese jejich společností prospěšné, profese, které si většina Angličanů dnes už nevybírám za své životní poslání. Kromě toho jsou všichni takoví příchozí po dlouhé stovky let zvyklí na to, že člověk se žije prací. Jediná „evropská hodnota“, která se ve skutečném životě počítá.

Dobře víme, s jakou imigrací mají Britové neřešitelný problém. Nejsou to ani imigranti z bývalých kolonií, jejichž domácí školství je většinou dodnes vedeno v britském duchu. Jsou to přistěhovalci převážně z Blízkého východu a z Afriky, a navíc především ti, kteří do země přišli nelegálně. Tuto nesporně masivní imigraci nejen umožnila, ale následně i urychlila sebevražedná politika vedení Evropské unie. Vzpomeňme na problém s běženci okolo vstupu do podmořského tunelu ve francouzském Calais. Vzpomeňme na videa s nenávislnými a nepřátelskými hesly o podřezávání krků na mnoha muslimských demonstracích uvnitř Anglie. Vzpomeňme, jak rostoucí požadavky uzavřených muslimských komunit začaly ničit tradiční britské školství a výchovu dětí anglických rodičů. Ke všemu si ještě multikulturalisté ve státní správě vynutili zatajování kriminality těchto „chudáků utečenců“. Vzpomeňme na utajování znásilňování dětí, které navíc zůstávalo většinou bez trestu. Vzpomeňme na umlčování kritiků chování těchto imigrantů. To všechno jsou ty právě důvody výsledku posledního britského hlasování. Pohár slušné trpělivosti přetekl.

Největší nebezpečí

Podrážděné bruselské vedení se ihned nechalo hlasitě slyšet, že integraci zbylé Evropy je nutné urychlit a utužit. To znamená ještě více omezit suverenitu rozhodování jednotlivých evropských zemí. K rozumným hlasům, které naopak volají po reformách ve smyslu uvolnění byrokratického diktátu a navrácení některých pravomocí zpět národním státům, se staví přezíravě a nevšímavě. Půjde-li stávající Evropská komise cestou naprostého nepochopení smyslu brexitu, problémy EU se budou jen dále prohlubovat a moment dominového účinku brexitu zvětšovat.

Shrnuto, vedení EU, zvláště proto, že neřešilo nájezd nelegálních migrantů obranou evropských hranic, naprosto selhalo. Podle všech demokratických pravidel by toto vedení mělo odstoupit. Největší nebezpečí spočívá v tom, že zmíněné vedení nechce o tomto prvku každého slušného demokratického uskupení ani slyšet. Kdo si tedy současní vůdci Evropy myslí, že jsou? Budoucí diktátoři?

Zakopaný pes

Toto proslulé mrtvé zvíře spočívá ve slepé víře většiny současné bruselské „elity“ v multikulturalismus. Víře v pečlivě budovaný postmarxistický model jakési „nové“ spravedlnosti pro jedny, která ve všech dosavadních marxistických experimentech vždycky přinesla často i velice krutou nespravedlnost pro druhé. A jak je v podobných sociálně-inženýrských pokusech obvyklé, skutečné spravedlnosti se nakonec nedostane nikomu, protože všechno skončí diktaturou elit, které celý proces vyvolaly.

Málo platné, svou demokracii musíme proti nebezpečí diktatury bránit. Opět je užitečné pohlédnout do historie. Braňme se všemi demokratickými prostředky, pokud to lze. Braňme se svobodným slovem, braňme se svobodnou volbou, braňme se svobodným myšlením a logikou, abychom nakonec nemuseli, jako ti nejlepší z nás za druhé světové války, vzít do ruky zbraň.

Přichýlit se tam k tomu ruskému dubisku patří k našim instinktům navzdory realitě

„Není všechno černé nebo bílé“ je oblíbenou větou politických diskutérů, hlavně levicových, a v souladu s touto větou je Rusko i kritizováno i chváleno. I na Západě je Putin často chválen jako příklad rozhodného politika, který ví, co chce, na rozdíl od slabého amerického prezidenta. Paradoxně neubývá zastánců Ruska ani v Česku, které bylo Ruskem zotročeno v letech 1945-1989. Lze to vidět i na stránkách Psa: například, 30. 7. zde tvrdil Zdeněk Jičínský, že Západ rozdmýchává novou studenou válku proti Rusku, 29. 7. soudil Libor Popovský, že protiruská rétorika je přehnaná, 25. 7. kritizoval Zdeněk Lanzsankce proti Rusku a tvrdil, že pád Putina by byl tragédií, 25. 7. kritizoval Tomáš Haassankce proti Rusku, neboť obyvatelé na zabraných územích údajně sami v referendu žádali připojení k Rusku, atp. Mně osobně jsou tyto postoje srozumitelné. Vyrůstal jsem s matkou, která jako 15letá přežila Osvětim, a já jsem od malička věděl, že Osvětim osvobodila ruská armáda. Jako dítě jsem listoval knihou „F. L. Věk“, v níž jedna z barevných ilustrací Adolfa Kašpara ukazovala Prahu ozdobenou obrovskými ruskými prapory a vítající ruské vojáky na konci napoleonských válek. Byl jsem vychováván v komunistických školách a rusofilská mytologie prolínala všechny předměty. Úryvky z romantické básně „Slávy dcera“ Jana Kollára z roku 1824 jsme se učili nazpaměť, přičemž nám zdůraznili verš chválící Rusko „k tomu tam se přichýl dubisku“. Se školou jsem se zúčastnil monumentálního vítání prvního kosmonauta Jurije Gagarina pražskými žáky v roce 1961.

Později mně matka prozradila, že se vězenkyně z osvobozených táborů musely skrývat, aby je ruští vojáci neznásilnili, a další trhliny utrpěly moje proruské sympatie po příchodu sovětských vojáků do Prahy v roce 1968, kdy mně bylo 16 let. Postupně jsem se dozvěděl o násilné smrti desítek miliónů lidí v sovětském Gulagu, o spolupráci Sovětského svazu s nacistickým Německem, a po rozpadu Sovětského svazu a částečném otevření archivů i o mnoha dalších zločinech Sovětského svazu pod vedením Ruska. Dozvěděl jsem se o sadistických pokusech s jedy na věznicích (Sudoplatov: Special Tasks, Great Britain, 1994, strana 239), o střílení dětí (Alexandr Jakovlev: Rusko plné křížů, Brno, 2008, strana 38), o vyhlazování celých vesnic pomocí kulometů a jedovatých plynů (tamtéž, strana 81-83), o vyklešťování kněží (tamtéž, strana 138), o zastřelení 157 000 vlastních vojáků – 15 divízií – kteří se vrátili z nacistického zajetí (tamtéž, strana 138), o pochodech smrti organizovaných pro národnostní menšiny, při nichž byli ubijeni staří a slabí (tamtéž, strana 169), o znásilnění 2 miliónů německých žen během druhé světové války organizovaném ruským vedením (Antony Beevor: Berlin-The Downfall 1945, Penguin Books, 2002, strana 410). Nejvíce obětí teroru bylo v Rusku, které je největší, ale to není útěcha pro národy zotročené v Sovětském svazu; například počet Kazachů zabitých za Stalina hladem či jinak představoval asi 50% populace, Ukrajinců 15% populace, atd. Sovětské experimenty v zemědělství a průmyslu zabily a zmrzačily milióny lidí, typickým je experiment v Černobylu, jehož tragické následky jsou i dnes zlehčovány. Sovětské výboje a podpora teroristů po celém světě vedly k masovému šíření anarchie a násilí i mimo Sovětský svaz. Například organizace Al-Kaida, z níž se vyvinul Islámský stát, vznikla v důsledku sovětské invaze do Afganistánu.

Mnoho zveřejněných dokumentů ukázalo, že Rusové za komunismu nasadili po světě nesčetně špiónů v průmyslu i v politických organizacích a v tisku, bez nichž by nemohli Západu vojensky konkurovat, a kteří organizovali sympatie západní levice správným směrem. Mnoho dokumentů odhaluje nelidskost a podvodnost sovětského Ruska, ale dnes je nmoderní se o tuto tematiku zajímat, též díky oněm špiónům a oněm levicím, kteří dále ve světě působí. Podporovatelé Sovětského svazu se přirozeně stali podporovateli Ruska. Kliše o „honu na čarodějnice“ za doby mccarthismu pronikly do všech dětských učebnic po celém světě, ale fakta ukazují na to, že mccarthismus na sovětskou protřelost nestačil a v boji s ní prohrál.

V Rusku se vystřídali carové, Lenin, Stalin, generální tajemníci a dnes tam je Putin. Dnes jsou sovětské archivy opět zavřeny, ale to, co bylo zveřejněno, by mělo stačit každému, kdo čte, aby vyměnil své dětské rusofilské iluze za hrůznou pravdu. Ale i kdo nerad čte, se může z televize doslechnout o zavražděných novinářích, kteří kritizovali prezidenta Putina, naposled o Borisi Němcovi, který byl v únoru 2015 zastřelen blízko Rudého náměstí. Zcela mimochodem jsem se nedávno dozvěděl, že

vlastně Gagarin ani nebyl prvním kosmonautem, protože jeho let nedodržel podmínky Fédération Aéronautique Internationale a Sověti o podmínkách letu lhali. Před několika dny se provalilo, že Rusko, jako stát, podvádělo na olympiádě 2014 v Soči; sportovci brali drogy a ruská tajná služba odebrané vzorky v noci v hlídaných objektech s pomocí náročné technologie vyměňovala.

Lidé, kterým se fakta o Rusku nelíbí, vedou rádi geopolitické úvahy o nutnosti spolupráce s Ruskem a také o důležitosti rovnováhy ve světě, přičemž Rusko má tvořit rovnováhu proti západním zemím, včetně Ameriky a Británie. Těmto lidem imponuje, že se Putin na rozdíl od západních slabošských politiků nezabývá zbytečným žvaněním, má černý pás v džudu a zabírá nová území (i když tak připomíná Mussoliniho). Odpůrci faktů ignorují i to, že Obama nabídl Rusku „reset“ vztahů, na což Putin odpověděl řadou nepřátelských akcí. V lednu 2016 dospěl britský soud k závěru, že Alexandr Litviněnko, který v roce 2006 zemřel na otravu poloniem v Londýně, byl zavražděn na rozkaz ruské tajné služby, přičemž vražda byla pravděpodobně odsouhlasena prezidentem Putinem. Není jasné, jak lze spolupracovat s politikem, který vraždí na svém území i na území potenciálních spojenců. Není jasné, jakou má Putin strategii, ale jeho taktika se jasně opírá o travičství a podvod. Ruská taktika připomíná taktiku barbarů, kteří dnes Západ ohrožují. Zmatený a levicí podlomený Západ stojí proti islámu sám, jako stál sám proti nacismu, a ruská úloha je dnes nejasná, stejně jako byla v době nacismu.

Ruští spisovatelé působivě popsali strašidelnou násilnost a prázdnotu Ruska a sami byli často součástí oné prázdnoty. Dostojevskij v románu „Bratři Karamazovi“ vytvořil postavu Aljoši, čistého člověka blízkého Ježíšovi; když se Aljoši ptají, zda je pravda, že o velikonocích Židé kradou děti a zabíjejí je, odpověděl hlavní hrdina Dostojevského díla: „Nevím.“ Je charakteristické, že největší ruský spisovatel byl tak odtržen od reality, že nechápal, že Židé nepoužívají křesťanské děti do macesů, a vzal na sebe odpovědnost za sadistické pogromy. Kniha vyšla v roce 1880 a v letech 1881-1919 se odehrálo tisíc pogromů, při nichž bylo utlučeno několik set tisíc židovských mužů, žen a dětí. Po přečtení Aljošovy odpovědi nijak nepřekvapuje, že sovětské Rusko označovalo Izrael jako největšího nepřítele lidstva a že na straně Arabů aktivně usilovalo o jeho vymazání z mapy. Rusko je zemí násilí a zmatku dnes, stejně jako bylo za časů Dostojevského nebo Brežněva. Ruská kultura může být zajímavá, ale od ruského shnilého dubiska je nejlépe se držet co nejdál, jak vehementně hlásal Karel Havlíček i Tomáš Masaryk. Sice není všechno černé a bílé, ale Rusko je blíže Íránu a Severní Koreji než Evropě a Americe.

Snow in Australia? – That's news to me

(článek z roku 1997)

Zdeněk Rich (Book by Tony Šponar)

Když chtěl můj dědeček popsat člověka tělesně zdatného, říkával, že je silný jako populární zápasník jeho doby, Gustav Fryštenský. Můj tatínek mě zase nabádal k zpomalení jízdy v našem rodinném Fiatu (kdykoliv jsem to dotáhl na 65 km/hod) slovy, že se řítím jako Chiron, známý automobilový závodník jeho generace. A my kluci, když jsme nepřiliš elegantníma kristiánkami poráželi tyčky improvizovaného slalomu, jsme říkali tomu, kdo to projel bez pádu, či menší újmy na zdraví, že jezdí jako Brchel, či ještě častěji jako Šponar.

A tak jsem si často při jízdě na Charlotte's Pass míjeje Sponar's Inn vzpomněl na Antonína Šponara, jednoho z nejúspěšnějších Československých sportovců, který dosáhl vrcholů lyžařského umění a který byl naším reprezentantem na zimních Olympijských hrách v únoru 1948 v St. Moritz. Před několika týdny jsme s přáteli strávili dva dny v Jindabyne a recepční v motelu, kde jsme bydleli, nám řekla, že pan Šponar bydlí v sousední ulici. Také nás informovala, že knížku pana Šponara nazvanou „Snow in Australia? – that's news to me“, lze zakoupit v místním knihkupectví. Nelenili jsme a knížku jsme ruče koupili.

Kniha o více jak 400 stránkách, vydaná nakladatelstvím Tabletop Press Canberra v roce 1995, je nejen výčtem životního osudu Antonína Šponara, ale současně historií vzniku Thredba a jiných středisek, kam lidé propadlí bílému opojení jezdí stále ve větším a větším množství. Zatelefonovali jsme panu Šponarovi a požádali ho

o věnování do čerstvě zakoupené knihy. Pan Šponar naši prosbu neodmítnul a přijal nás ve svém domě, odkud má nádhernou vyhlídkou na jezero. A tak jsme se setkali s tímto 77 letým mladíkem, plným elánu a hovořícím čistou češtinou, bez přízvuku, neodpovídajícím téměř padesátiletému pobytu na tomto kontinentě.

Když jsem po přečtení Šponarovu knížku odložil, napadlo mi, že by se mohla klidně jmenovat "Tony Sponar adventurer? That's news to me". Aniž bych v nejmenším podceňoval odvahu a jistou nezbytnost dobrodružné povahy u těch, kteří se řítí rychlostí hodně přes sto kilometrů za hodinu po téměř kolmých zasněžených sjezdovkách, to co následovalo, mnohdy patrně vyžadovalo nemalou dávku touhy po dobrodružství. Pan Šponar začal jezdit na plachetnicích. Nejprve pouze po jezerech ve Sněžných horách, zanedlouho potom však brázdil vlny Jižního Pacifiku, někdy s posádkou a někdy sám. Navštívil mnohé z ostrovů v Pacifiku, které po přistání projížděl na skládacím kole. Jen tak mimochodem objel australský kontinent, patrně jako přípravu na cestu z Thredba do Prahy, přes Himaláje. Z Prahy se potom se členy vlastní rodiny vydal autem za polární kruh. Po návratu do matičky Prahy stopy jeho auta vedly nejinam, než přes africký kontinent. Při tom všem ještě našel čas, aby se dostal do "Guinness Book of Records" jako muž, který na hang-glideru odstartoval z největší výšky, 2229 metrů, z vrcholu Mt. Kosciusko. Bylo to 15. srpna 1975 a panu Šponarovi bylo rovných 55 let. Aby však přece jen nezapomněl lyžovat, pilně plnil rok co rok svůj tréninkový plán, půl milionu stop spádu. A to mimochodem s umělým kyčelním kloubem.

To vše a ještě mnohem více popisuje pan Šponar lehkým a humorným stylem, seznamuje čtenáře s mnohými lyžařskými šampiony a lidmi, kteří stáli u kolébky lyžařského sportu v Austrálii. I když se již pracuje na českém překladu této knihy, (knihu přeložila Dr. Moserová) bude to podle pana Šponara trvat ještě nějakou dobu, nežli kniha projde edicí a bude konečně vydána v češtině. Zájemcům bych tedy doporučoval nečekat na české vydání a koupit vydání v angličtině.

Film Festival Sydney 12-16 Oct Dendy Cinemas Opera Quays & Newtown, Perth 20-23 Oct Cinema Paradiso Northbridge.

More than 40 films including documentaries and shorts are waiting to be savoured.

Those of you who love shorter, witty, sometimes absurd, surreal or to the point stories, shouldn't miss **two other film showcases** which are part of the festival held **in Sydney**.

These screenings are **open to public and are free of charge**:

- **UTS Faculty of Design in Sydney** will screen for the 2nd time collection of best animation shorts by young graduating students from the Czech and Slovak Film Academies FAMU, UTB and FTF VŠMU on Saturday afternoon, the 15th October.

- **AFTRS** (Australian Film, TV & Radio School) on the other hand will for the first time host a showcase of short fictions and documentaries, again by best graduating students from the Czech and Slovak Film Academies FAM, UTB and FTF VŠMU.

We are very proud to report in this regard, that one of these shorts "**Peacock**" (*Furiant* in Czech) by Ondřej Hudeček is from the beginning of this year receiving international accolades, like for example becoming a Short Films section winner at the prestigious Sundance FF. The acclaimed short received also another 2 awards at the biggest US short film festival, the Palm Springs ShortFest for 'Best Student Live Action Short over 15 minutes' and for 'Best Emerging Student Filmmaker'.

And just few days ago *Peacock* was also selected as one of 7 finalists in the Foreign Narrative category for student Oscars at the 'Student Academy Award 2016'.

This 30 minutes' queer romance set in picturesque 19th-century Bohemia with suspense, laughter, violence, hope, nudity, sex, and a happy ending is now being developed into a feature film.

By the way, Ondřej Hudeček studied directing and cinematography not only at FAMU in Prague but also at Trebas Institute in Montréal. His previous short films *O-Ring* (2011), *Years* (2012) and *Karaoke* (2012) among others, were screened and won awards at numerous festivals. Those of you who love shorter, witty, sometimes absurd, surreal or to the point stories, shouldn't miss **two other film showcases** which are part of the festival held **in Sydney**.

Po skončení honu se ptá lovec, který přijel z města, hajného: „Kolik mám zaplatit nadháněčům?“ Hajný: „To záleží na tom, kam jste je trefil.“

Jeden střelec byl neobyčejně pyšný na své střelecké umění, ačkoli střílel bídne. Jednou se vrátil se svým hajným z lovu. „Tak co, jak střílel pán?“ zeptala se střelcova manželka hajného. „Obdivuhodně, milostivá paní. Ale Bůh byl tentokrát ke zvěři neobyčejně milostivý.“

Rybář, jemuž nezabrala ani ryba, jde smutně domů. Potká kolegu, který si nese v podběráku šest velkých kaprů. „Prosím vás, na co chytáte? Mně nezabraly ani na těsto, ani na žemli, ani na žízalu.“ „Koukněte na tu špinu v řece a hned vám bude jasné, že dnes vám ryba zabere pouze na filtrovanou vodu.“

V chatě uprostřed hvozdů sedí skupina lovců. Jeden z nich náhle vstane a ledabylye prohodí: „Dejte mi pušku, jdu si střílet divokého kance.“ A vejde do lesa. Za několik minut vletí dovnitř bez pušky a zděšeně křičí: „Zabarikádujte dveře, vedu ho živého!“

Bručí si hajný Pařízek: „Tak se mi ta vábnička moc nepodařila. Místo laně přišla stará Blažková.“

Jeden profesor Komenského university se kdysi učil střílet a jeho učitelem nebyl nikdo jiný než proslulý mistr nimrodů, spisovatel Jan Vrba. Když si pan profesor odbyl první křest prachem a broky, pozval ho Vrba na opravdický hon. Postavil svého žáka na průsek, nejvýhodnější místo celé leče, protože věděl, že tu střelci musí vyjít liška. Po honu pak Vrba spěchal k profesorovi a dychtivě vyzvídal: „Tak co jsi střílel, kamaráde?“ „Nic, ale málem jsem způsobil neštěstí. Jen tak tak, že jsem se včas zarazil, jinak bych byl vystřelil po takovém malém zrzavém pejskovi.“

Policejní komandant tráví dovolenou na zapadlé vesničce. Na jedné ze svých pravidelných zdravotních procházek spatří u lesíka dlouhou řadu terčů, všechny s přesnými zásahy. Profesionální deformace zapracuje, a tak se zvědavě vyptává po čarostřelci, až mu přivedou místního blázna. „Skutečně vynikající výkon,“ gratuluje mu komandant, „tak výborného střelce jsme neměli ani na policejní škole. Jak je možné, že pokaždé trefíte do černého?“ „To je jednoduchý, milostpane. Já nejdřív vystřelím a potom to vomaluju kroužkama.“

Jiříček křičí přes plot na sousedku: „Paní Mourková, prosím vás, vraťte mi ten šíp, který mi spadl do vaší zahrady.“ „Samozřejmě, Jiříku. A kde přesně je?“ „Ve vaší slepici.“

„Tak co, přinášíš mi do kuchyně něco dobrého, cos zastřelil?“ volá nedočkavě paní hajná, když uslyší svého muže v předsíni. A ten nevrle odsekne: „Copak jsem lidožrout?“

Jeden venkovský lékař, nadšený myslivec, se vrací z honu. „Tak jak jsi dopadl?“ přivítala ho manželka. „Prima,“ povídá pan doktor. „Dva zajíci a čtyři noví pacienti.“

„Prý chodíš s manželem chytat ryby?“ ptá se přítelkyně. „Už ne, ale dřív jsem chodívala.“ „A proč jsi přestala?“ „Muž mi nadával, že dělám kravál s náčiním, že plaším ryby, že hážu udici jako náměsíčná, že neumím navléci červíka, že furt mluvím, že mám obě ruce levé... a když jsem k tomu všemu chytila třicetikilového sumce...“

Hádankový koutek

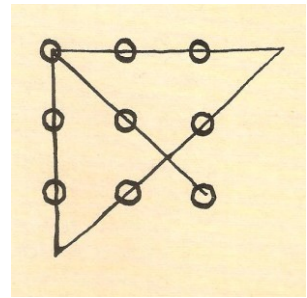
Pan **Richard Toman**, jako obvykle, vyřešil všechny tři hádanky z červnového Věstníku správně. Učinil to tím starým, věky osvědčeným způsobem: nakreslil ta řešení na list papíru. Vždy mě velmi těší, když najdu ve schránce dopis s adresou psanou jeho rukou.

1. Nine Points

Take a nine point 3 x 3 grid. The architect of the crypt wonders how he can join these nine points on his plan by drawing four straight lines without lifting his hand... Can you help him?

Solution: On the right is one way of doing it:

Note: There was no prohibition against going outside the frame formed by the eight external points...

2. Wine Level

Two drunks find an open keg with a perfectly symmetrical shape, about half full of wine. One of the men claims that the wine level comes more than halfway up the keg, the other that it comes up less than halfway. How can they decide who is right if they don't have a measuring instrument or any other kind of tool, nor any container?

Solution: The two men need to tilt the keg until the wine reaches the brim and then look at the bottom of the barrel. If the wine covers the whole of the base, or even a little more, it means the keg is more than half full; on the other hand, if part of the base of the keg can be seen, it means that the keg is less than half full.

3. Wolf, a Goat and a Cabbage

You have a goat, a wolf and a cabbage with you, and you have to cross a river to get back home. Unfortunately, you have a very tiny boat that will let you take only one animal or object across at a time. On each trip, therefore, you have to leave two things unsupervised on the river bank for the time it takes you to make a trip. How will you manage to get them all across, without any of them being eaten (the wolf eating the goat or the goat eating the cabbage)?

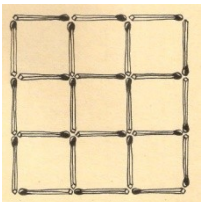
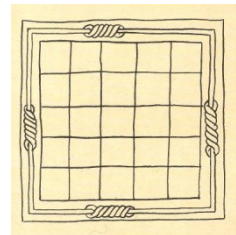
Solution: First you need to cross the river with the goat and return, leaving it by itself on the other bank. Then you take the wolf across and come back with the goat. You leave the goat there and take the cabbage across. Finally, you return by yourself to the starting river bank and take the goat across.

Dnešní hádanky:

První dvě nové hádanky jsou opět z knihy **Fabrice Mazza "Enigma"**, ta třetí je ze soutěže pro vybranou skupinu studentů sedmého ročníku **James Ruse Agricultural High School** v roce 1993, když ji můj syn po jeden rok navštěvoval...

1. Brain Teaser

Can you fill the squares in a 5x5 square grid with five letters A, B, C, D and E so that no letter is repeated in the same row, nor in the same column, nor diagonally?

2. Matches

The master glassworker is pondering the composition of his stain-glass window with the help of matches. His problem is this: how can he obtain three squares by removing eight matches from this design?

3. What is the Highest Page Number You Can Make?

You are numbering the pages in a book you are writing, using the little number stickers. You have unlimited supply of all the individual digits with the exception of digit 2. You only have 22 of those. What is the highest page number you can create?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štičky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 18/9/2016 v 14.00 hodin:

ON A JEHO SESTRA

Listonoš Brabec je pro svůj smysl pro humor vítaným hostem revuálního divadla, jehož řediteli Holtovi každý den nosí psaníčka od ctitelek. Mezi Holtovy fanynky patří také Brabcova sestra Anny. Dívka by chtěla k divadlu, ale zatím pracuje jako panská u herečky Veldenové. Právě se zkouší nová revue, jméno autora je tajné. Veldenová vrátí těsně před premiérou roli, protože se jí nezamlouvá. Pohotový Brabec představí řediteli sestru, která umí všechny úlohy nazpaměť. Anny je přijata, jen je třeba svolení autora. Brabec zjistí, že jím je ministr pošt, který se zúčastnil jedné poštácké zábavy a jemuž se sestřino ochotnické vystoupení velmi líbilo...

Režie: Karel Lamač, Martin Frič. **Hrají:** Vlasta Burian, Anny Ondráková, Otto Rubík, Olga Augustová, Jan Sviták, Eman Fiala, Jindřich Plachta, Josef Rovenský, Přemysl Pražský, Theodor Pištěk a jiní. Film má anglické titulky.

Neděle 23/10/2016 v 14.00 hodin:

FRANTIŠEK JE DĚVKAŘ

Titulní hrdina hořké komedie „František je dokař“ na první pohled nevypadá jako nenapravitelný sukničkář. Nicméně kvůli svým záletům přijde o soukromou psychiatrickou praxi i o manželku Elišku. Až když ji ztratí, naplno si uvědomí, že bez ní vlastně nemůže být a že mu ji rozhodně nemůže nahradit dotěrně starostlivá maminka, k níž se musí nastěhovat. V podání komika s osobitým stylem humoru Josefa Poláška je protagonista smutnou, trochu mužsky ješitnou a tragikomickou postavou, jež se poprvé v životě učí platit za své chyby. Režisér spoléhá nejen na jeho herecký styl, ale i na komické situace, spjaté s hrdinovým rozpolceným rodinným životem, do nějž kromě dvou zmíněných žen patří ještě jeho bratr, majitel autoškoly Miloš, a vlastně i Františkův přítel, rozvodový právník Viktor. Příběh, poskládaný z řady poměrně jednoduchých a předvídatelných epizod, se odehrává v Praze a komentují ho kromě Františkových promluv též šansony Hany Hegerové a píseň „Dábel z Vinohrad“ Jiřího Šlitra a Jiřího Suchého. **Režie:** Jan Prušinovský. **Hrají:** Josef Polášek, Ela Lehotská, Martin Pechlát, Petra Nesvačilová, Zdena Hadrboľcová, Leoš Noha, Arnošt Goldflam, Petr Čtvrtníček, Marika Procházková a jiní.

LETEM SVĚTEM

Dubnový **novýPolygon** – bohužel již zbaven dvouměsíčního přehledu událostí relevantních pro Čechy a Českou republiku – zahajuje svým uváženým úvodním slovem redaktorka Dana Kratochvílová, a hned na druhé stránce padne čtenáři do oka úvaha Jiřího Abrahama „Clintonová, proč ne?“, a ta měla být spíše označena slovy „Proč ano?“, protože Abraham argumentuje pro její zvolení kladně. Úvaha končí takto: „Završením historické etapy bude, že se prezidentem USA stane žena. A tou bude Hillary Clintonová.“ Podepisují s upřímnou radostí! Nu v listopadu uvidíme kdo s koho! – Václav Mader na stránce 3 má velmi podnětný článek pod titulem „Evropská unie, quo vadis?“ Práví, mimo jiné: „Zatímco politici EU vedou učené spory, zda je islám nebezpečný, či nikoliv, Evropa je ohrožena stále novými sebevražednými atentáty islámských teroristů...“. A na stránce páté uhodil hřebíček na hlavičku: „A tak se pomalu stává, že původně ideální myšlenka sjednocené Evropy se díky nezodpovědnosti některých – velice dobře placených - bruselských politiků dostává do krize...“. Mader též připomíná, jak v šestnáctém a sedmáctém století islámské hordy ohrožovaly Evropu a snažily se dobýt Vídeň. Ku konci své úvahy si postesknul slovy: „Já už dožiju v klidu – ale mám starost o své vnuky...“. Pavel Franc nemilosrdně, leč zaslouženě vytyká německé kanclérce a francouzskému prezidentovi Hollandovi jejich nekritické postoje vůči vlnám „uprchlíků“ valících se do náručí Evropy, a to v úvaze pod hlavičkou „Pouhá utopie či možná realita budoucnosti“. Závažné obavy s postojem Angely Merkelové vyjadřuje i Michal Kotyk ve svém „bloku“. – Snad je namístě i upozornění na stránce 27 na „Výlet do Vídně a okolí“ za doprovodu ve Vídni usedlého českého výtvarníka Jana Brabence. – Luděk Frýbort se zasněženě zabývá otázkou islámu v článku „Džihád a Džisja“, kde nás upozorňuje, že „máme co dělat s civilizací myšlenkově ustrnulou, avšak sebejistou v pocitu nadřazenosti, přesvědčenou o svém poslání obrátit veškeren svět na svou pravdu, možno-li slovem, nutno-li mečem“, a kde nám i zdůrazňuje, že na evropskou pevninu proudí „statisíce běženců ze zemí rozvrácených doslovným pojetím islámu“. Nu, bude asi dnes jen málo tak důkladných znalců islámu jakým je právě Luděk Frýbort... Ani tentokráte nechybějí příspěvky několika Australanů, a na zadní stránce novéhoPolygonu nalézáme fotografii Hadriánovy brány v syrské Palmýře z aparátu či snad zásobníku Luďka Frýborta. Pakliže se zmiňujeme o fotografii na stránce poslední, neměli bychom opomenout poukázat i na vyobrazení Karla IV. na čelní stránce – podle představ redaktorů novéhoPolygonu... Nakonec zcela mimochodem: „polygon“, slovo řeckého původu, znamená „mnohoúhelník“. A opravdu, těch úhlů je v Polygonu – „mnohoúhelníku“ - skutečně velký přešršel! Jsme jím informováni z mnoha úhlů...

Červnový západoaustralský **Klokan** nám na první stránce ukazuje výjevy z maškarní zábavy v průběhu oslavy narozenin Karla IV., a na třetí stránce je čtenářova pozornost upoutána odkazem na zamýšlené pořádání vepřových hodů, a to sedmadvacátého srpna a je nám slibováno, že to budou „tradičně legendární vepřové hody“. Co naplat, Češi po celém světě mají pro tento druh hodů vyvinutý zvláštní osmý smysl, a nikdy se nenechávají ujít příležitost posilnit se jitrničkami a jelitky. Tuto chuťovou slast sdílíme všichni bez rozdílu politické příslušnosti! Na šesté stránce se můžete pobavit kvizem na téma „Karel IV. a jeho doba“. Pokud víte co to je „troud“, zúčastněte se. Samozřejmě, že nechybí ani dětský Klokánek, tentokrát v jazyku českém.

Květnový **Sokol de Paris** obsahuje dlouhou řadu barevných fotografií – a mezi nimi nelze přehlédnout dvě ze stolování au chalet Sokol a Gournay le 24 avril pod titulem „Repas des senior 2016“ – takže i pouhé čtyři stráněčky tohoto česko-francouzského sokolského listu neopomíjejí zdůraznění českého jídelníčku!

Krajanský list vydávaný v Queenslandu má na první stránce červnového vydání vzpomínku na osud vesničky Lidice zničené Němci v červnu 1942 po atentátu na Heydricha. Uvnitř listu potom následuje anglická verze o podrobnostech osudu této oběti německé zloby... Byv upozorněn jednou pečlivou čtenářkou, že je pouhou zbytečností znovu a znovu poukazovat na neočíslované stránky a nedostatek adresy inzerovaných restauračních pochoutek v Brisbane, upouštím od dalších poukazů na onen nedostatek.

Dubnový **zVěstník** je uveden zajímavými úvahami pana redaktora Karla Pokorného, a snad by bylo dobře poukázat na tyto jeho řádky: „...Nechtěl bych to zakřiknout, ale vypadá to, že jedna evropská země i během současné uprchlické krise respektuje evropské dohody a zákony uprchlictví se týkající a vyvíjí i určitou iniciativu na

řešení, aniž by ztratila smysl pro realitu. Ta země se jmenuje Česká republika.“ – V rubrice „Z ohlasu čtenářů“ je celá řada pozoruhodností. Do oko mi padl tento příspěvek: „S těmi běženci – to je pravda – ta Merkelová je cvok. Je to úžasně, že jste to dali do novin. Tady v novinách je jen, že to kancléřka dělá dobře, a nic víc.“ – Redaktor Karel Pokorný pokračuje na páté stránce v úvahách o osudech Ukrajiny.

Vídeňské Svobodné Listy mají v prvním květnovém vydání na titulní stránce snímek ze slavnostní večeře uspořádané prezidentem Milošem Zemanem v rámci státní návštěvy rakouského prezidenta Heinze Fischera v Praze. O společné pouti Čechů a Rakušanů do městečka Mariazell na úpatí rakouských Alp se dočtete hned na druhé stránce. Na čtvrté stránce objevíme několik poznámek o českých hudebních skladatelích minula a jejich výročích. Je tu především zmínka o Janu Václavu Voříškovi, hudebním skladateli, klavíristovi a varhaníkovi narozeném koncem osmáctého století. Následuje i celá další řada českých „muzikantů“, respektive těch narozených na české půdě – a to jsou například Gustav Mahler, Antonín Dvořák, František Benda, František Xaver Brixi, Karel Stamic, Antonín Rejcha, Josef Mysliveček a Josef Bohuslav Foerster – a člověk se prostě nemůže zbavit otázky: kolik jich v české republice žije dnes? – Jako devadesátá mě zaujala zpráva, že i Hurvínkovi je letos devadesát. Kdo by to byl řekl? – Titulní stránka druhého květnového vydání je věnována oslavám sedmistého výročí narození Karla IV. s referátem o slavné mši celebrowané pražským arcibiskupem kardinálem Dukou. Na druhé stránce je referát o valné hromadě Sokola Vídeň III/XI. – Nechci ani uvěřit svým očím. Leč na páté stránce čtu nám všem dobře známé jméno Jana Reichová v pojednání o dětském koncertě Vídeň-Praha, se spoluautorkou Veronikou Hagehofer... Nebo že by dvě autorky téhož jména? – Pokud se někde potloukají nezadaní čeští kuchaři a majitelé restaurací – neměli by opomenout přecíst si inzerát „Zur Böhmischen Küchel“, která ve Vídni hledá nového majitele. Ne že bych se přímo obracel na někdejší majitele naší slavné La Boheme... Bohužel, již jsme promeškali jarní veselici konanou v zahradě školy na Sebastianplatz devatenáctého června, není však dosud pozdě na účast na Moravských hodech Sokola Vídeň XII/XV – ty jsou proponovány teprve na patnáctého října“.

Na titulní stránce krajanského listu **Čechoaustralana** vydání Zima/Léto je paměťhodný citát básníka J. W. Goetheho. Na devětatřiceti stránkách se pak dočítáme mohutnou přehršlí toho i onoho, počínaje úvodní úvahou šéfredaktorky Barbary Semenové pod citátem pravícím, že „Život je jako houpačka, jednou jsi dole, jednou nahoře, a jako kolotoč se točí pořád dokola“. Nepřipomíná vám to slova onoho evergreenu Voskovce a Wericha? Paní šéfredaktorka vyslovuje vážné obavy o osud příštích generací a zakončuje svoji stať těmito slovy: „Bojím se o naše děti, o generace y, z, a o jejich děti, a jen doufám, že budou žít dál ve svém dosud idylickém světě pokroku a porozumění.“ Podobné obavy vyslovuje Vladimír Cícha v článku: „Díky vám, rodičové“. Do tohoto čísla přispěli i manželé Reichovi, on pod titulem Zdeněk Rich článkem „Foukat či nefoukat, to je oč tu běží“, a jeho choť Jana Reichová s článkem „Rodina je rodina“, v němž se rozplývá nad rodinnými radostmi. Zdeněk Rich naopak rozprostřel paletu mnohem pestřejší o tom, onom, i o jiném... V článku „Krach evropské vzdělanosti“ nabádá nás Benjamin Kuras, že „chceme-li ještě krach zastavit a zvrátit, budeme k tomu ve vzdělávacích institucích potřebovat někoho pravcového. Hodně a možná až extrémně.“ Pramen není uveden, lze tedy předpokládat, že to Kuras napsal pro Čechoaustralana? – Michaela Jeřábková, ekonomický diplomat generálního konsulátu v Sydney, se na desáté stránce rozepisuje o prezentaci českých hraček pro australské nákupčí. Nu, ne-li Pragovky ani Tatry, proč ne alespoň hračky? Nebo že by Češi dnes vyráběli i hračky po německou kontrolou? – Na šestnácté stránce se objevuje poznámka o tom, že Edouard Borovanský, někdejší člen baletu Národního divadla v Praze, přibyl do Austrálie v roce 1939 se souborem Ballet de Russe. A věřte nevěřte, stal se prý i prvním předsedou Československého klubu v Melbourne! Na téže stránce se dočtete také o minulosti, současnosti a budoucnosti židovské komunity v České republice, a na stránce sedmnácté se Alena Klímová-Brejchová rozepisuje na téma Hagibor stále vítězí. – Jako vždy, i toto číslo Čechoaustralana je snůškou mnoha dobrot, avšak všeho s mírou. To nám velí položit pero. Položit pero s politováním, že ani tentokráte paní šéfredaktorka nevedla do svého vybraného časopisu slovo dokončení.

Krajanským tiskem opět s radostí prolétal a bavil se jím *Bořek Šindler*

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Senzace! Absolutní senzace to je! Představte si jen, že po dlouhodobém hledání **se konečně našla ta nejstarší část Kroniky** naší sydneyjské jednoty! Zasluhu na tom nalezení mají dva šťastlivci/objevitelé – sestra Daniela Frimlová, novopečená seřazovatelka naší sokolské knihovny, a jí v tom asistující bratr Petr Čermák. Kdo hledá – najde? Asiže ano, byť ne vždycky. Jak se zdá, oni ti dva nijak moc ani nehledali – ale našli tam poklad při postupující revisi knihovny! Takže ta nejstarší část Kroniky, naší nejcennější knihy, je opět s námi, nejen v našem povědomí, nýbrž pod naším dohledem. Zaznamenává sokolské události v letech 1950-1972 – a to je opravdový poklad. Jen si to představte – historie naší jednoty od samotného prvopočátku její existence!

Nu ovšemže, jak bychom to mohli přejít mlčením? Ano, čtvrtého července před dvěstěčtyřiceti lety **získaly Spojené Státy Americké nezávislost** na mateřské Británii! Dnes jsou první velmocí svobodného světa, naším nejmocnějším spojencem a ochráncem australského kontinentu a důvěryhodným partnerem. Jim a jejich prezidentům též vděčíme za požehnání vzniku nezávislého Československa v roce 1918. Složmež tedy i zde v sokolském Věstníku naší jednoty patřičný hold tomuto dosud nejmocnějšímu státu! Nu, pravda je to pravdoucí, je to dosud země rychle vytažovaných koltů – ale děje se to alespoň veřejně!

Na věky odešel kdysi v Sydney velmi populární **český holič pan Jiří Matýsek**. Míval oficínu v Croydonu poblíže stanice dráhy a chodíval jsem k němu jako stálý zákazník, i se synkem Pavlem. Pan Matýsek to s dětmi ale nějak uměl! Posadil si Pavlíka na vysokou stolicí před zrcadlem hned vedle akvária s rybičkami. Hoch na nich mohl oči nechat, a dával se stříhat bez bázně a hany... Pan Matýsek byl z Opavy, kde býval jeho otec za první republiky četníkem. Za jedné návštěvy v republice jsem tam cestou z Beskyd velkou oklikou přes Ostravu do Opavy zajel a poslal odtud rodákovi Matýskovi pohlednici... Do naší sokolovny on zavítával jen zřídkakdy, jeho manželka byla Australanka, ale českou mši on nikdy nevynechal. Po zvolení polského papeže se s ním v Římě setkali členové mojí rodiny tam z Čech zavítavší... Taková jedna nicůtka o něm – při vyslovení podivu on rád často opakoval „saprlote, saprlote!“ Nu, budiž mu australská země lehká...

Došla též zpráva o **úmrtí Olinky Kučerové**, manželky Standy Kučery, kdysi dobře známé postavy mezi Čechy v Sydney. Kučerovi mívali byt v Lane Cove a rozlehlou farmu poblíže Wiseman's Ferry, kde se scházívala o víkendech velmi početná československá společnost. Jednou z účastnic byla i matka českého spisovatele Edgara Dutky – a ten to prostředí zvěčnil ve své knize „Slečno, ras přichází“. Nu – stará garda pomalu mizí. Sice dost pomalu, leč jistě...

Ten měsíc červenec oplývá několika daty Čechům dobře povědomými. Pravím povědomými, nikoli známými, jsa si vědom nevědomosti těch dnešních mladých neopeřenců. Šestého července byl v německém městě Kostnici **upálen mistr Jan Hus**, odmítnuv odvolat svá učení nepřipustná tam se tehdy odbývajícím církvním koncilu. Jak dobře známo, Hus sám sebe pokládal za věrného syna katolické církve hájícího pravou římskokatolickou doktrínu. Dnes je den jeho upálení na hranici českým národním svátkem. Červenec je i **svátkem Cyrila a Metoděje**, řeckých křesťanských věrozvěstů z města Soluně vyslaných císařem Michalem III. na panství Velkomoravské říše šířit tam křesťanství. Češi dodnes toto historické pozvání oslavují jako významný kulturní počín velkomoravského knížete Rostislava... Druhého července proběhlo i devětadevadesáté výročí bitvy u Zborova. Mladým generacím Čechů události kolem oné slavné bitvy našich ruských legionářů jsou celkem neznámy. Protože v té bitvě byl těžce raněn můj vlastní otec jako ruský legionář, je mi datum druhého července datem dosud stále živým a pamětihodným...

Nedá se věru ani při té nejlepší vůli povědět, že by byli dosud letos nějak Češi vynikli ve světovém, nebo alespoň v evropském sportu. Do zápasů o prvenství v kopané se nepropracovali, v lehkooatletickém mistrovství Evropy v Amsterdamu končili na posledních místech – takže Češi, kdysi evropská sportovní velmoc, pouze paběrkují na posledních místech. Ovšem, nu samozřejmě že ano, kdyby se konala **mistrovství v politickém hašteření**, v té disciplině by Češi bez jakéhokoliv sporu byli mezi těmi čelními uchazeči...

Velká Britanie má již **druhou ministerskou předsedkyni, Theresu May**, v historii britské politiky. Pokud by se na prezidentský stolec v USA vyšvihla Hillary Clintonovi – dostalo by se nám potěšení holedbat se ženami na nejvyšších postaveních na několika stranách. Ta nová britská ministerská předsedkyně vypadá velice udatně a přejme jí co nejsvětější budoucnost v Downing Street!

V **Brazílii byla v srpnu zahájena Olympiáda**, a to velice pestrou úvodní ceremonií. Austrálie získala již hned v prvních dnech několik zlatých medailí – i když úspěch australských plavců neodpovídal optimistickému očekávání všech zdejších medií... Překvapením se stal úspěch australské střelkyně na pohyblivý terč – vynořila se jakoby odnikud a zvítězila! Jak si povedou čeští borci se teprve ukáže, ale jejich úspěchy, pokud jaké vůbec budou, nebudou zajisté hodny nijakého srovnání s výkony Australanů. Kdysi například Češi vynikali ve cvicích na náradí – jako třeba Hudec za berlínské Olympiády v roce 1936 na kruzích. Kde jsou však ty časy českých přeborníků! – Jednou z opravdových pozoruhodností prvních dnů byla naprosto neočekávaná porážka tenisty Džokoviče Argentincem del Potrem. Účast ruských borců byla silně narušena řešením problému jejich používání narkotik... Rio de Janeiro samozřejmě tvoří překrásnou kulisu všem tam provázeným závodům.

Z technických důvodů nebylo možno v **kinu Ponrepu** v červenci pouštět oznamovaný film „Jan Žižka“. Bratr Čermák nám však duchapřítomně promítnul jako náhradu třetí část oné trilogie „Proti všem“. Je to třetí část českého velko filmu pořízená ještě za doby bolševického panství z doby husitských vojenských vřav, kdy bohaté české království vybudované moudrostí a umem Karla IV bylo soustavně napadáno křížáckými vojsky – a kdy, byť za draze krví vykoupených vítězství, čeští rebelanti vojensky oponovali podřízení se panství římské církve. Vítězství byla ovšem vždy vykupována krví tvrdohlavých českých odpůrců papežského Říma – ovšemže i za cenu ztráty světského bohatství země. Proti všem? Ano, proti všem v Evropě! Skýtá se zajímavá úvaha, jak by se asi byl býval zachoval prezident Beneš v roli velitele českých odpůrců římské moci... Doufejme, že ona druhá část trilogie „Jan Žižka“ bude v Ponrepu brzy k vidění. Soudě podle technického vybavení bratra Čermáka, naděje nijak nepoklesává...

Neměli bychom opominout **srpnový národní svátek Švýcarské federace**. Ten se každoročně koná v den prvního srpna. Již v předvečer toho dne se tam všude po kopcích a horách rozhoří ohně – a to je opravdová švýcarská specialita. Oslavuje se den, kdy zástupci kantonů Uri, Schwyz a Unterwalden se sešli na břehu Vierwaldstättersee, rozhodli se vymanit z područí Rakouska a řídit si svou zemi vlastními silami. K tomu došlo již ve třináctém století – a od těch dob se počet kantonů velmi rozrostl a také velice zpestřil. Dnes švýcarské kantony spojují tři významná národní seskupení – německé, francouzské a italské, dokonce i s příměskem pozůstatků starých Rhaetorománů. Švýcarská federace Evropě ukazuje a dokazuje, že národnostní a jazykové rozrůznění nemusí být příčinou neustálých svárů. To, oč se dosud marně pokouší Evropská Unie, dokázalo Švýcarsko uskutečnit již před mnoha generacemi. Hop Schwyz! To zvolíme – s obdivem, leč bez závisti. I když by bylo věru co závidět...

Lovec perel *Bojar*

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (16)

Pryč z Dušní do Dejvic za národního smutku

Bořek Šindler

Bouře a blesky se hnaly roku 1938 Evropou a přihnaly se i k nám do Československa. Leč i v bouřích a hromobití jde, musí jít, život dál. Jak praví ona česká báseň: „Z bouřného času jsme se narodili... byť hrom však bil a mráz nám v kosti vál, toť jenom česká hudba odevěká, my při ní půjdeme k předu – dál, jen dál!“... Tak krásně to ten Neruda zachytil. A šlo se. Jít se prostě opravu muselo. Zvonil, zvonil zrady zvon, ale dál se prostě jít muselo. Nebylo možno nejít, svorně nesvorně – hrom sem, hrom tam. Semtam ale i trochu jasu s duhou, když se na chvíli přece jen ukázala. Těm kdo neoslepli.

Ten rok osmatřicátý hned v březnu zaznamenal zánik někdejší středoevropské velmoci, Rakouska. Hitlerův Anschluss byl proveden precizně a s vypočítavostí namířenou na strach západních států z nové války a jejich z toho vyplývající nechuť čelit německé agresí. Rakousko prostě najednou zmizelo z mapy Evropy. Došlo sice k jistým formálním protestům, jinak však se rozhostilo jen to hanebné ticho po evropské krivolaké pěšině. Jen Československo rychle reagovalo, a to částečnou mobilizací – však bylo teď dokonale Německem obklíčeno. Toto byť jen částečné vojenské opatření bylo však účinné, a Hitler nepřistoupil k okamžité další expanzi. Jaro toho roku přešlo v jakéms takéms pokoji a míru, i když Henleinovi stoupenci v sudetském území Československa neustávali ve svých každodenních provokacích. V červenci se v Praze konal jubilejní desátý všesokolský slet, a sletový pochod rozjásanými pražskými ulicemi nijak nenasmědčoval tomu, co potom již během několika týdnů následovalo. Tento vlastně poslední opravdu svobodný sokolský slet byl velkou manifestací demokratické síly Československa. Nepřehledné šiky sokolů z celé republiky jakoby ujišťovaly Prahu, že je všechno v pořádku, že není čeho se obávat. Leč nebylo tomu tak. Nebylo všechno v pořádku. Československo se ocitlo na pokraji propasti a hanebné zrady svého nejdůležitějšího spojence Francie, a obě západní mocnosti, vítězové z první světové války, nebyly odhodlány malé Československo zachraňovat před nepřístojnými požadavky po zuby již znovuozbrojeného Německa. Smrákalo se.

S reálkou v Dušní ulici na Starém městě jsem se loučil a rozloučil s lehýnkým srdcem, ba s nepředstíranou radostí. Už i proto, že jsem se tam ocitnul zpočátku jenom jako jakýsi přidělenec ministerstva školství po svém částečném neúspěchu u přijímací zkoušky na Smíchovském gymnasiu. Kromě toho, a rozhodně především proto, že reálka byla reálka, a důraz kladený tam na matematiku a na deskriptivní geometrii mi nijak nekonvenoval. Ovšem, skamarádil jsem se v té Dušní ulici s mnoha chlapci „staroměstáky“ z vnitřní části Prahy – jak byl třeba podsaditý Kamil Lhota, s nímž jsme v neděli dopoledne chodili do kina Konvikt na kovbojky, Karel Šlapák syn domácího krejčího, v jehož dílně bylo vždycky napilno, a vždycky co k vidění, Vilda Mrskoš s chytrými očkami – nu, ještě po několik týdnů jsem alespoň občas „do Dušní“ docházel ke kamarádům na kus slova. Ale RRG (Reformní reálné gymnázium) Praha XIX na Velvarské třídě v Dejvicích mi okamžitě učarovalo.

Dnes už je to všechno opravdu jen ta stará vesta, ale v roce 1938 to všechno svítilo novotou a do tercie jsem tam veplul s kormidly na plné obrátky. Už ta budova sama byla výstavním kouskem. Zbrusu nová, otevřená v roce 1937, samá novota, měli jsme tam dokonce i hvězdárnu – a takovou vymožeností se nemohla pochlubit žádná jiná střední škola v republice! Měli jsme dvě tělocvičny – jedna z nich se dokonce honosila i korkovou podlahou, jako by byla předurčená k basketbalu. Už žádné jízdy po ránu elektrikou dolů do města – z Terronské ulice bylo na Velvarskou třídu jenom pár kroků po Verdunské, krůček přes Vítězné náměstí a basta fidli! Byly i jiné předosti. Ve třídě tercie jsem se setkal s několika spolužáky z obecné školy – objevili se tam Sláva Stelibský, Láďa Zázvůrek a Jarda Waldmann, a to mi pomohlo rychle se přizpůsobit novým poměrům. Velkou novinkou byla přítomnost spolužaček. Do reálky v Dušní chodilo také několik děvčat – ale jenom několik. RRG XIX na Velvarské bylo dokonale koedukační učiliště, a děvčat bylo jako maku! Bylo to ale uspořádáno velmi elegantně – některé třídy jenom chlapecké, jiné pouze dívčí, takže jsme spolu chodili a nechodili do jednoho gymnasia. Do dneška jsem přesvědčen, že to bylo uspořádání velice rozumné – děvčata bývají ve smíšených třídách terčem toho i onoho žertíku – ale náš vlk na velvarské se nažral a koza přece jenom zůstávala celá. Gymnasium na Velvarské ale praskalo ve švech. Měli jsme například osm tercií

– čtyři chlapecké a čtyři dívčí. Já jsem byl přidělen do III b – ale byla i tercie „h“, III h! Muselo se to samozřejmě všechno podělit o čas, některé třídy mívaly vyučování dopolední, jiné odpolední, a obtýden či dva se to střídalo. Nu, byl to pro mne nový svět, ale cítil jsem se tam okamžitě „jako doma“. Byl to také svět dejvický. A namísto zdůrazňování a upřednostňování matematiky a „deškripce“ byl velký výběr jazyků – byla němčina, francouzština a latina – co víc jsem si já jen mohl přát!

Ovšem právě na počátku toho školního roku v září 1938 se přihnala na Československo ta strašná bouře, a velmi brzy jsme to pocítili i my mladí studenti. Na obzoru se ukázala německá hrozba – a její temný přízrak už náš ročník po celou dobu studia pak nikdy neopustil. Setrvejme zde ale jenom u toho prvního hromobití na podzim onoho nevládného roku československé zkázy. První polovina onoho zrádného roku proběhla celkem klidně, i když v sousedním Rakousku se zablýskalo na časy dost mohutně a tragicky. Ještě v červenci procházel ulicemi rozjásané Prahy hustými davy pozdravovaný sletový sokolský průvod a jen snad málokdo tušil, že bude Československo již za několik málo týdnů hanebně svými západními „přáteli“ ostudně zrazeno a předhozeno jako předkrm německému dravci. Dodnes vidím uplakanou tvář maminky při poslechu onoho osudného projevu prezidenta Beneše... Když došlo ke kapitulaci, s podivem a úctou jsme pozorovali, jak náš jinak strohý profesor fyziky za stolem na stupínku slzel. Tím si nás okamžitě získal. Netrvalo dlouho, a do prázdných budov sletiště na Strahově se počínali sjíždět čeští uprchlíci z Němci zabraného sudetského území. Okleštěná Československá republika se začínala rozpadat, a pražští Henleinovci denně pořádali na Příkopech a v okolí protičeské bojůvky. Provokovali Pražany bílými podkolenkami a ostentativním heilováním. V té době, v těch pohnutých dnech počátku podzimu, tehdy jsem se začal zajímat o veřejné záležitosti a události...

Prezident Beneš se vzdal svého úřadu, všude bylo cítit dusnou atmosféru „druhé republiky“, zřetelně nemasarykovské. Vzorná československá demokracie se sesouvala v trosky invektiv a politických bitek... Brzy se ale přihnala bouře druhá, a s mnohem většími dopady. A zároveň uhořel i osudný blesk. Zcela jasně si dodnes pamatuji, že jeden z tatínkových bratrů, strýc Cyril ze Šlapanic u Brna, si přijel v březnu cosi v Praze vyřídit, a spal několik dní u nás v Terronské. Čtrnáctého března, po poslechu radiových zpráv, se však rychle rozhodl okamžitě se vrátit domů na Moravu a byl ten tam. Ještě že stihnul čtrnáctého března rychlík. Bubnovalo to všechno na poplach. Zrádný slovenský premiér Jozef Tiszo vyhlásil za Hitlerovy pomoci samostatnost Slovenska, a chudák stařec Emil Hácha byl bezohledně předvolán do Berlína a tam celou noc seřváván a zastrašován. Hned druhý den časně ráno se v radiu počaly ozývat výzvy občanům setrvat „ve svých domovech“ a „zachovat klid a rozvahu“, protože německá vojska obsazují území republiky v Čechách a na Moravě. Jak by našinec mohl z paměti vymazat to chladné ráno patnáctého března 1939! Stál jsem ve větru mezi drobnými vločkami sněhu na chodníku poblíže Chotkových sadů na okraji Letné a zíral s úžasem a nevolí na první německá vozidla okupantů, vojenské nákladní vozy s vojáky v kopřivově nazelenalých uniformách a podivných helmách i na motorkách, jak se zvolna šinou směrem od Břevnova kolem letohrádku Belvedere dolů ke Klárovu. Nebyl jsem sám – kolem hloučky postávajících chodců okupanty mlčky provázely nevěřícími zraky. Kdo by byl tehdy tušil, že to potrvá potom více než šest dlouhých let, než se Němců zbavíme...

Tehdejší britský ministerský předseda Neville Chamberlain, reprezentant konzervativní strany, muž nepatrného rozhledu s omezenou znalostí kontinentální Evropy, vyslal do Československa svého pozorovatele, Lorda Runcimana, jehož znalost poměrů nebyla o nic značnější, a jenž o Československu nevěděl naprosto nic. Dostavil se do Prahy, tento nevidomý vyslanec zaslepeného ministerského předsedy nejmocnější země na světě, a téměř okamžitě se začal výlučně věnovat sudetským Němcům a jejich výkladům situace. Henleinovci ho hostili, všude po Sudetech prováděli, ba vyprovokovali na jeho „počest“ i několik pohraničních incidentů na důkaz stížností nebohých a Čechy utlačovaných Němců. Lord Runciman opouštěl Československo plně napojen henleinovskou propagandou. Není zatěžko domyslet si, jak a o čem asi tento britský mudrc informoval svého pána po návratu do Británie. Odešlo jaro a léto odlétlo a Hitler v září, za jásotu domácích říšských Němců i jejich sudetských souvěrců, položil Československu nůž na krk. Evropa byla dokonale zastrašena jeho řinčením zbraní. Již několik let předtím se dala zastrašit Mussolinim, a Hitler se jevil evropským zastrašencům v ještě hrůznějším světle. Hitler

zadupal, Francie jako nejdůležitější spojenec Československa naprosto selhala, Británie ústy zbabělce Chamberlaina prohlašovala, že jít do války za nějakou malou neznámou zemi kdesi v Evropě by bylo nepředloženo. Jak víme, došlo k mnichovské konferenci, evropské mocnosti Německo, Itálie, Francie a Británie zahartusily, a daly Československu ultimatum: vydat sudetské území Němcům, anebo bojovat proti němu bez spojenců. Naivní a proradný Chamberlain se jednoho krásného dne vrátil ze schůzky s Hitlerem z Bertsgadenu, a mával kouskem papírku prohlašuje, že sám Vůdce se zavázal podpisem k neútočení, budou-li mu Sudety vydány. Československo mobilizovalo, mobilizace proběhla během jediné noci. Lidé byli připraveni nevzdávat se a bojovat i proti přesile. Francie s Británií nicméně Československu sdělily, že dojde-li k válce, bude to vinou jeho, nikoli Německa. Přes veškeré prosby nejvyšších generálů pak prezident Beneš kapituloval, vzdal se prezidentského úřadu a opustil republiku. Německá armáda obsadila sudetské území a to byl počátek konce...

Tehdy jako by se byl ozýval všude kolkolem onen temný zvuk zvonu, zvuk ne nepodobný lkajícimu umíráčku. Co že vyzváněl? Však to dodnes všichni víme. Vyzváněl to svoje smutné poselství. Český básník to dovedl vystihnout mistrně, tu naši českou tragedii. Slyším to truchlivé vyzvánění až sem přes sedmero moří! Vy ne? Poslouchejte! Neslyšíte? Zvoní, zvoní zrady zvon. Čí ruce jej rozhoupaly? Francie sladká, hrdý Albion. Ano – Francie sladká a hrdý Albion. A my jsme je milovali. A my jsme ty zrádce milovali. Ano, Češi, bděte i dnes a bdít nepřestávejte – nebo si opravdu myslíte, že nás tehdy bezohledně předhodili naši domnělí „přátelé“ vlkům jako předkrm naposledy?

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Není tomu ani tak dlouho, kdy se čeština nemotorně potácela cestou k definitivnímu zániku – sotva nějakých dvěstě let tomu bude. Za panování rakouského císaře Josefa II jako by ji byl už zvonil umíráček, a to zejména jeho úsilím prosadit ve své říšské administraci jen jedinou řeč – němčinu. Nu, nezemřela nám ta naše rodná řeč, věruže nezemřela; za Jungmanovy éry nabrala nový svěží vítr do plachet a dnes kvete paletou tisíci barev. Během své podelší rekonvalescence si však pomáhala ta naše tehdejší chuděra ledasčím, i všelijakými zparchantělinami, a to především z němčiny odvozenými výrazy přikloněnými do hovorové češtiny venkovského a dělného lidu... Ba ještě moje babička se bez oněch výrazů ve třicátých letech minulého století dost dobře neobešla ve své každodenní mluvě. Nuže – připomeňme si alespoň některé z těchto jazykových potvůrek. Dodnes jsou nám ještě mnohé z nich naprosto srozumitelné, ne-li běžné. Mnohé z nich sehrávají roli evergreenů, ať se nám to líbí či nelíbí. Řeč o tomhle všem zde již kdysi byla, leč opakování je matkou studia, a popřejme si je, ty relikvie...

Jedním takovým výrazem je nadávka „parchant“ – z německého Panchart, nemanželské děcko – a ta je v běhu dodnes, spolu se spřízněným adjektivem zparchantělý. Podobně je dodnes v oběhu slovo rajcenkrecht, ve smyslu „naprosto“ – von ten chlap ale nemá v kapse rajcenkrecht ani vindru! Právětak sloveso „zblajznout“ je dosud v živém užívání, spolu s výrazy jako fiflena a fintit se, nafintit se. Z módy už ale definitivně vyšel „lajblík“, nátělníček, tak jako třeba i „štrumfle“, punčochy. Ani vikslajvant, z německého leštidla, se již nezachoval v oběhu denní mluvy. Hotovým evergreenem je však „hajzl“ – z německého Hauselein, domeček – přeneseného i do nadávky „di do hajzlu“, a zírajícím nám drže do očí v deminutivní obměně „hajzlík“, člověk nestoudně drzý... Slovesa čachrovat, začachrovat a zafirovat se také používají dodneška – Schacher je německy pokoutní obchodník, a führen znamená německy vest, řídit, zavádět, zařizovat – takže „hele já ti to zafíruju“. Jinými evergreeny jsou slova rajcovat a rozrajcovat, leč ponechejme je raději jen v oblasti zájmu svrchovaných svůdců a milostníků – jen snad s poznámkou, že to jsou odvozeniny z německého slovesa „reizen“, dráždit, škádlit. Pajcovat /beizen – mořit či leptat, a napajcovat jaksi přeneseně znamená natřít, a i tomu se dnes ještě dobře rozumí. A což to „biflování“, milí studenti? To je z německého büffeln Büffler/dříc – a je to v češtině i dnes běžným slovem.

Nu, dodejme si přece jen ještě odvahy a pokračujme v tom bludišti muzejních kousků dosud však do muzeí neodložených. Třeba to šmajchlování, šmajchlovat, šmajchlíř, šmajchl – z německého schmeicheln, lichterit, vendlouvat se, pochlebovat. A copak „cavyky“? Hele nedělej s tím žádný dlouhý cavyky, okolky – nepodařilo se mi ale původ toto slova vypátrat. Právětak tak se mi nezdařilo vypátrat, odkud pochází sloveso „šmajznout“ – ale bude to asi pocházet z němčiny. Hučka – klobouček – to už se vypátrat dá: Hütchen, německá zdobnělina klobouku. Štokrle/štokrdle německy Stöckerlein, stolička. Dodnes naprosto běžným výrazem je „mašina“ přes německou Maschine. Mašina, mašinfira, strojvůdce/Maschineführer.

Jaký pán, takový krám. Dodnes je krám v čilé potřebě: z německého Kram. V množném čísle se však význam přesouvá a „krámy“ znamenají staré haraburdí, harampádí. Dáte si šlofika, šlofička? Schläfchen – tomu se dodnes předobře rozumí. Než si však, drazí čtenáři, toho šlofika opravdu dáte a svému tělu odpočinku poskytnete, ještě těch pár minutek vydržte. Zůstaňte kabrnáky – a výrazu kabrnák se rovněž dodnes velmi dobře rozumí – a svoji dřimotu ještě maličko oddalte. Tovární „gránik“, jeřáb, – Granic – ještě dosluhuje. Právětak dosluhují železniční výrazy jako šnelcůk a ajznboňák. Vzhůru po stráni šnelcůk uhání, tam na té Hercegovině. Nu, a kdoby místo zábradlí v běžné řeči nepoužil výrazu klandr? Handlovat, vekslovat, lavírovat, štrikovat, sesle, sos, fárat, vyfláknout se, hamounit, kramařit, tuplem, mašírovat, festovní, lajvant – a našlo by se bezpochyby ještě na mnoho desítek slov všech druhů přejatých především z němčiny dodnes našemu jazyku sloužících. Pravděpodobně dosluhujících.

Ještě ale na slovíčko, jen na jedno či dvě. K těm poněmčelým řečovým rachotinám též patřivaly jakoby nalíbeznělá oslovení – a ta již doopravdy přezívají jen knižně a působí dnes naprosto směšně. Jsou to úvody oslovení jako „líběj odpustit, že jsem tak smělá, jemnostpane“ a tak podobně. Dnes se v oněch případech prostě řekne něco jako „dovolte mi poznamenat“.

Nakonec ještě uveďme, že zde vzpomenuté výrazy tvoří jen malou skupinku slov přejatých z doby úpadku naší řeči. Ve skutečnosti se jimi dosud opravdu hemží. Nutno však zároveň i uvážit, že i jiné řeči obsahují podobné dodatky z jím cizích jazyků – jako například němčina z francouzštiny a italštiny, nebo angličtina z francouzštiny, italštiny, latiny a řečtiny. Buďme ovšem rádi, že se naše rodná řeč vymanila z vlivného područí němčiny... Ano, dalo by se psát dál a dál, leč pero samo tu tečku nedočkavě zabodává.

Zabodává se, nezabodává, just se je pokusím odbodnout. Proč? Protože mi to nedá. Nedá mi to a nedá, i když je mi jasno, že to bude pes z úplně cizí vesnice. Je to taková zajímavost, ten pes z té cizí vsi. Oč že vlastně vůbec jde? O to jde, a už jenom o to, že máme v češtině ocas, ohon, chvost a oháňku. Výrazy veskrze české. Jen si to uvědomme – čtyři možná slova pro Schwanz, tail, queue! Pes má ocas, jen málokdy chvost. Kočka jen ocas respektive ocásek, chvost nikdy. Kuň chvost, ohon i ocas. Kráva ocas nebo oháňku. Koza ocas, ocásek. Králík nebo zajíc jen ocas nebo ocásek – když kuchařka zajíčka obrací, dělá si z ocásku legraci... Velbloud ocas nebo ohon... Nu, velkodušní čtenáři, děkuji za poshovění...

Jsa si velmi dobře vědom své neodbornosti ve filologii, přece jen bych se odvážil této předpovědi: tyto výpomocné výrazy přejaté především z jazyka německého, budou časem nahrazeny jadrnými slovy českými. Nezaniknou však hned poté, ocitnou se jen na druhé, vedlejší koleji, a budou naši mluvu pak ještě dlouho zpestřovat, třeba jen svojí pouhou existencí a velmi občasným použitím. Tomu procesu odumírání bych daroval bajlofik jedno století. A vidíte, tohleto bajlofik je už dnes dost hluboko v onom procesu odumírání a nedivil bych se nikterak, kdyby mladší čtenáři už nevěděli, že bajlofik, beiläufig, už bylo nahrazeno výrazem „zhruba“, přibližně. Takže tak a nejinak.

Nakonec ještě místo vykřičníku jednu jazykovou perličku k dobru. Heč, čeština si vybudovala tu svoje unikum, ten přízvuk na první slabice bez němčiny, a vůbec bez pomoci odjinud. Je to nás zlatý poklad. Snad mi někteří Moravané prominou...

